د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

ليکوال: رفيع الله زيار

خپرندوی: مومند خپرندويه ټولنه – جلال اباد

برېښناليک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ايمليار ساجد

چاپ کال: ١٣٩٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ١٠٠٠ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندويې ټولنې تخنيکي څانګه

پتي

د چاپ حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

ننګرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلاری

اړيکي: ٠٧٠٠٦٢٦١٦١ – ٠٧٧٧٦٢٦١٦١ – ٠٧٨١٦٢٦١٦١

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خيبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتيکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امير کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحيمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سيدجماالدين کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج نور کتابپلورنځی./ پکتيا: علمي کتابپلورنځی./ غزني: قاسمي کتابپلورنځی

Ketabton.com

شمېره

(ناول)

رفيع الله زيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل یې نثر لیکلو ته هڅولی یم او نصیراحمد احمدي ته چې یو تکړه پښتون ناول لیکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چې یوازې یې میاشت د ناویتوب تېره شوې وه، د تناره له غاړې پاڅېده او د کور له دروازې نه د باندې په منډو شوه. په لار کې یې ټیکرۍ (پړونی) غاړې ته ولوېده. سلګۍ یې ورو، ورو په چیغو بدلې شوې. په منډه کې یې فریاد لا په زوره شو. د زړه له درده یې پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او ګلابي مخ یې ترمې اوښکې رواني وې.

ناوې ژړل او له سلګو سره یې فریاد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او یوازې یې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پیتاوي ته دوه سپین ږیري ناست وو. یوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل یې نسوار تو کړل. د ناوي غږ یې واورېده. د صحنې د ښه لیدو لپاره یې عینکې پر سترګو سمې کړې او په زوره یې وویل:

- زوی یې مړ کړې هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل یې د خیر له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شیبه وړاندې مې ډزې تر غوږ شوې.

په دې وخت کې د کلي له یوې تنګې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټې وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپین ږیري یې په دوړو کې پټ کړل. یوه یې له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ویې وویل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل یې خبره پرې کړه:

- څه ته ګورې؟ در ځه چې ورشو.

دا یو سپین ږیری لږ په غړو کې ښه و، خو دا بل یې د امسا په زور ودرېده او د پېښې پر لور روان شول.

سپین ږیري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره یو ځای ترې مخکې شوه.

د پېښې ځای ته تر ټولو وړاندې ناوې رسېدلې وه. هغه ځوان یې په وینو لژند ولید چې میاشت وړاندې یې خپل ټول راتلونکی ژوند ورسره تړلی و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوی ځوان د کلي په تنګه لار کې پروت و. کله، کله به یې نرې باد تورې څڼې وښورولې. باد یې سپینه لمن هم نه پرېښوده. یو نیم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزورې دوړه به یې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې یې کومې خړې نښې ښکارېدې، هغه دوړې نه، بلکې په اوړو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد یې پورته کړ. ناوې د زاړه توت ډډې ته داسې حیرانه ولاړه وه لکه خوب چې ګوري. دلته یې د یوه سپین ږیري غږ واورېده:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لوري څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل يې هم پرې راغږ کړ:

- ورځه لوري کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغيو وزرو رپرپې جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو وېښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د کور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څوک يې په زوره بنديخانې ته بيايي.

سپين ږيري په فکر کې ډوب وو. يوه ته ټوخی ورغی. خولې ته يې لاس ونيو او په زوره يې وټوخل.

هغه بل يې له ځان سره وويل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځايه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپين سري ښځې ليدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور رواني دي. د کلي د نن شپې چوپتيا ژړا او فريادونو ماته کړې ده.

د ګيډړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي فضا سويو کړيکو نيولې ده. د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار پر کټ ناست دی. يس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تيليفون کې يې په ټيټ اواز ورته ويلي وو:

- پلاره زه يې ووېشتم.

- چا؟

د زوی غږ يې ورک شوی و. يوازې يې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تيليفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپين ږيري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پېښو او لاسونو يې دمه ختلې وه؛ يوازې يې دا غږ کړی و:

- ياالله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شيبه وړاندې يې څو ټيټې ډزې هم تر غوږ شوې وې، نو ځکه يې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګرې وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو توخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغیو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندي ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې راښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویروونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازې خلاصې شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان راښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادښت کتابچه او نور ثبتونکي وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری راورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوي دي.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شي.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را روانې اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډې یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرې ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او زیاته یې کړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

ټولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پوليسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپين ږيري زاړه نيالي پر پټو له دوړو وڅنډله او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- راځه، دلته کښېنه.

د پوليسو آمر کښناست او تر بڼو لاندې يې د سپين ږيري څېرې ته کتل. سپين ږيری له آمر سره نږدې کښناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنيا يې هېڅ برخه نشته، خو شېبه وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.
- د څه شي کار؟
- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.
- ويې کړه.
- د زوی نوم دې څه و؟
- چمن ګل

د پوليسو آمر د يادابنت په وړه کتابچه کې چمن ګل وليکه.

- څه کار يې کاوه؟
- په ښار کې يې يوه وړه تېږی (غورفه) درلوده چې په هغه کې به يې ژاولې، بېسکټ او نور شيان خرڅول او خېلخانه يې ساتله.
- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.
- پرون مازديګر.
- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې يې وواژه؟
- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لرې؟
- نه، تر اوسه مې مېږی هم تر پښې نه دی لاندې شوی.
- ستا زوی ته خو به کله ګوابښ نه و شوي.

سپين ږيری په ځای کې ونښورېده او د پوليسو آمر ته يې وويل:

- دا ګوابښ يې څه بلا ده؟
- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟
- ماته يې څه نه دي ويلي.
- تيليفون يې ګرځاوه؟
- هو!
- ښه، کېدای شي چې تيليفون يې ماته راکړې؟
- خو هغه مې د زوی نښه ده. تاته يې څنګه درکړم.
- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته يې درته راوړم.
- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپين ږيری پلار له ځايه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پوليسو آمر په خيرنه حجره کې يوازې پاتې شو. د حجرې تيرانو ته يې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې نښتي وو. د لوګيو نه اوړېده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بيا يې ټول ديوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته يې څو ساړه اسويلي له خولې وويستل. د پېښې په اړه يې فکر کاوه، خو د سپين ږيري ځورونکي حالت يې ذهن ګډوډ کړی و.

د پوليسو آمر (متين) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستيکي بوټونو ګړپې شو. څو شېبې وروسته سپين ږيری په حجره ورننوت. په خيرنو لاسونو کې يې پر څو تسمو تړلی تيليفون نيولی و.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیده یې راوړ او ور یې کړ. د پولیسو آمر تیلیفون روښانه کړ او له سپین ږیري یې وپوښتل:

- پرون مازدیګر یې چاته رنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپین ږیري زړه راډکوشو او په ټیټ غږ یې وویل:

- چې کله یې وویشت، نو ماته یې رنګ وواهه.

پولیس سر وښوراوه او څو شیبې غلی شو. بیا ورروسته یې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بیا یې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپین ږیري زوی په کې وژل شوی و.

سپین ږیری د پولیسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای یې ور وښود چې د زوی جسد یې ترې راوړی و.

د پولیسو آمر له جیب نه وړه کمره راوویسته. له ځای نه یې انځورونه واخیستل. ټولې نښې یې تر نظر تېرې کړې. هغه کاغذ ته یې پام شو چې په یوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ یې رواخیست. په ګډوډ خط لیکلې څو جملې یې داسې ولوستې: " موږ مجاهدین به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امریکایانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امریکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ یې جیب ته کړ. پولیسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پولیسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زویه پېښه دې ولیده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې برېوکۍ له ځان سره پلاستیکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو یې هم دوړې راوړې چې پر پولیسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د څادرونو څنډې ونیوې.

په اسمان کې غونډۍ، غونډۍ وریځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځینو برخو یې سیورې خپور کړی و او په ځینو برخو یې بیا لمر د رنګینیو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې څښلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پولیسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټایرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لږه شیبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کلیوالو هم په سپین ږیري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نیمه پرانیستل شوه، خو بېرته یې بند کړه. د پولیسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتګار راننوت. سلام یې واچوه او ورو یې وویل:

- صاحب! چای غواړئ؟

- هو، یوه پیاله راوړه.

- سمه ده.

څو شیبې وروسته خدمتګار د چایو پیاله له یوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متین خبرې ته یې د سترګو په کونجونو کې وکتل. بیا له کوټې ووت او دروازه یې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پولیسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر یې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره یې کړی دی. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره یې سر وخوځاوه او له ځان سره یې وویل: " داسې شواهد هېڅ نه پیدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امریکایانو جاسوسان ثابت کړي. بیا یې له ځان سره زیاته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پولیسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتیا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتیا د دیوالي ساعت ټلۍ ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترګې ومونبلې. چاکلېټ یې خولې ته واچوه. چای یخ شوی و، نو ځکه یې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ایښې تیلیفون وشرنګېده. د چای پیاله یې کېښوده. غوږۍ یې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زویه! یو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پولیسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هینداري ته ودرېده. کولا یې پر سر سمه کړه. خپلې ځېرې ته یې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شیبې وروسته یې د یوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتګ اجازه ورته وشوه. ورغی، له سلام سره یو ځای یې پر چوکۍ ناست سړي ته پښه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې یې پر دېرېشۍ لګېدلې وې، د پولیسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټې لګولې وې، دا سړی جنرال و. ږیره او سر یې سپین وو، خو ږیره یې پاکه خرېیله او پر تندي یې څو تاره سپین ویښتان پاتې وو. که څه هم جنرال سپین ږیری و، خو په څېره کې یې روب او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال يې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟

- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.

- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟

- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له موږ سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلی شو. بېرته يې خبره پيل کړه:

- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وخيږې.

- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.

- ددې قضيې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.

- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او څوک پرمختګ کولی شي؟

- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.

- متين جانه هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين برېتونه هم وښورېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوې پوهه او نوې تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست. له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره ساه واخيسته. غاړې ته نږدې تڼۍ يې پرانيسته. بيا يې متين ته وکتل او ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسيه ؟

- صاحب! داده، ها درواخله.

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عینکي پر سترګو کړې. په یوه لاس یې د دوسیې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل یې پیل کړل. څو پاڼې چې یې ولوستې، نو عینکې یې د پوزې پر سر کېښودې. متین ته یې وکتل او بیا یې زیاته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! څوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متین خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم لیک اچول شوی و، له نورو هغو سره یې توپیر شته ؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه یوه سړي چې لیکلی وي.

جنرال د تندي پر څو سپینو وینښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته یې وکتل. حیران ښکارېده، خو له متین نه یې د خپلې حیرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتیا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه ښورول او چوپتیا به یې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له دیوال سره ولګېده، خو له اوږدې انساني چوپتیا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټیټ اواز یې وویل:

- متینه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملیاتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نیولي، نو اکثره یې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان یې قرباني شي.

- زه به خپل کار پیل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متین یې په غېږ کې ونیو. پر دواړه مخه یې ښکل کړ او ورته ویې ویل:

زویه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او میندې تاته هیله لري، تر څو یې اولادونه په وینو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ایمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لویشتې نه دفاع کوم.

متین خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- یوه شیبه.

متین ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشۍ له جیب نه یې یوه اله ورکړه او ورته ویې ویل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شین غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسیږي. که چېرې دې دا تکمه زیاته کېکاږله، نو شین غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې یې هغه ځای موږ پیدا کولی شو.

متین له جنرال نه اله واخیسته. مننه یې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین د لاسونو ګوتې په یوه او بله کې سره تېرې ببرې کړې. زور یې ورکړ او ټکونه یې ترې وویستل. وروسته یې له جیب نه مبایل رواخیست. د نظامي څارنوال شمېره یې په کې رواړوله. پر اوکې یې غټه ګوته ټینګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته یې نه کړ. متین تیلیفون کېښود. په لاس تړلې ساعت ته یې وکتل. سترن یې پر څه کم یوولسو ولاړه وه، خو سانیه ګر تاوېده. لږ صبر یې وکړ. نظامي څارنوال پسې ورک شو. بیا یې تیلیفون واخیست. زنګ یې وواهه. څو ټلۍ چې ورغلې، نو د څارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اواز یې وویل:

- بلې!

- صاحب! سلام.

- وعلیکم وسلام.

- څنګه داسې ستړی یې؟

- دلته له یوه رذیل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- څارنوال صاحب هیله کوم! یوه شمېره درته لېږم که یې خاوند او هغه مکالمې راته راپیدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

- سمه ده، خو مکتوبې یې راولېږه.

- صاحب! مننه کوم.

- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخرې کې ۲۲۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړیکې یې ورسره نیولې وې؛ مکتوبې نظامي څارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پیدا کړې چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلی دی.

متین ذهني ستړیا احساسوله. زر، زر یې دیوالي ساعت ته کتل، څکه غوښتل یې چې مازدیګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازدیګر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت. سپینې جامې یې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار یې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښایسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبیعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکرېې ګډوډ و او له هېڅ شي یې مزه نه شوه اخیستلی.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرینې وزرې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تیاره کې د ماښام څکلکو د وزرونو رپرپې واورېدل شو. سپوږمۍ د څمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه ورېځې د اسمان پر مخ راښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ چې له وریځو نه منډې وهي. کله به یې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کایناتو پاچا د طبیعت ډېره ښایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه یې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وریځو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبیي وزرونو پټ کړ، نو د متین د ګاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلې زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلې، هلې..... د متین مور هم پاڅېده. له انګړ نه یې لوښي برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور یې پرې نښود او ورته ویې ویل:

- زویه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی یې.

- ادې! ته یې ماته پرېږده چې زه یې درسره یوسم. نه یم ستړی.

مور یې له ځان سره وخندل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زویه چې کله ستا ناوې راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

که څه هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولګېده، خو رنګ یې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووایي، برنډې ته لاړ.

وریځې کرارې، کرارې له سپین نه په تور رنګ بدلېدې. له یوې شیبې نه بلې ته د تالندې غږ ویروونکی کېده. د باران غڅو، غڅو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرپ ګروپ جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شرکنده وربدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور یې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. توپانچې ته یې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بیا یې ترې وپوښتل:

- څوک یې؟

- زه یم.

- ته څوک یې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی یم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه یې پرانیسته. هلک یې ولید. تر جړو وینښتانو یې اوبه څڅېدې. باران لوند خیشت کړی و. متین ورته د رانتوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم یې پسې واچوه. شا ته یې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ویې ویل:

- ته ولې ولاړ یې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه یې ښه وه. په ټیټ غږ یې زیاته کړه.

- ته مخکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده. تر لاس یې ونیو. برنډې ته یې بوت. مور ته یې غږ کړ: ادې وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخیستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور یې پر سر لاس تېر کړ:

- زویه دا کالي لږ درنه لوی دي. وایې غونډه چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل یې کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې خو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- موړ يم.

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښووه.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو څو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متين څو شيبې وروسته بيا وریاده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې ورې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخوړ. پر پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو نیم ځاځکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالنبت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونښل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پوليس يم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاڅېده. کوټې ته لاړ. څو شيبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې څو ځلې ايخوا ديخوا کړ. په زير، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته کړه:

- دا خو زما د ورور تيليفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخوړل شو. د خوب وخت و. ټول ځملاستل. پر سيمه د شپې برستن او چوپتيا دواړه خوارې وې. خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسوولیت بللی و چې ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپيو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غپا د متین د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتیا یې ماته کړه. متین پر اړخ شو. پر ځان یې ایت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې یې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متین په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه یې یو، یو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری وریاد شو. هغه اوس په خوارۍ او غریبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متین تر نیمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به یې لنډۍ ورته ویلې، نو له دې امله متین د لنډیو د ګوډي نوم پرې اېښی و، خو وروسته یې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته وڼه ویلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په یاد شو چې د کلي خلکو به د متین او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لویشتیناک) ویل، ځکه پر ځوانۍ ټیټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له یوې خوا د کلي نجونو هغه ته لویشتیناک ویل، خو له بلې خوا بیا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ویلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره یو ځای د انډیوالانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کلیوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپین سرې ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سیده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به یې خپل ښاروي د ځرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخیسته. خو له دې ټولو سره، سره بیا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ویل به یې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متین بیا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شیطان مشهور و. کلیوالو به ویل: ببری چې هر څومره شوخۍ کوي، نو دا لاري متین ورته ښایي، خو متین به د تل په څېر غلی و او هېڅ به یې نه ویل.

په مکتب کې د ببري یوازې نوم و، خو متین به همېشه حاضر و او درسونه به یې ویل. کله چې متین له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غریبۍ نه مجبور شو چې پولیسو ته ورشي او ببری ملګری یې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متین پولیسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل، ځکه کلیوال په دې عقیده وو چې که هر څوک ملي پولیسو او یا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نیمګړتیاوې لري. که څه هم په پولیسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر یې له هېواد سره د مینې په خاطر ورغلي وو. څوک غریبۍ پسې اخیستي وو او چا نور مجبوریتونه درلودل.

متین همداسې ویښ په کټ کې پروت و. ساعت ته یې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متین له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور سترې شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته یې وکتل. ښایسته وه. د کلي زاړه دیوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او دنګ، دنګ چینارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نرۍ باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامپیلو بویونه د متین تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلې منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متین لا د کائیناتو په ښایست کې ډوب و چې ملا لاوډسپیکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان یې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متین کوزه واخیسته. اودس یې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې یې لمونځ وکړ، نو هلک یې له خوبه راپاڅاوه. ترې ویې پوښتل چې لمونځ دې نیولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې وموښلې او ویې ویل: هو. متین کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته یې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای ښبلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متین د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ایښې ټیلیفون وشرنګېده. متین د ټیلیفون ښیښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه یې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ یې ګوته ټینګه کړه:

- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلې ده.
- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.
- د منني وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنوال ټيليفون کته کړ. متين له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخيسته او پر سر يې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متين د مخابرې ټنې د لاس په غټه ګوته ونيوه. خپلو کسانو ته يې امر وکړ، تر ځو د تګ لپاره تيار شي.

متين چې رنجر ته رسېده، نو پوليس تيار په رنجرو کې سپاره وو. متين د رنجر په مخ سيټ کې کېناست او ټولو په يو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي ځارنوال دفتر ته ورسېدل. متين ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ويې ويل:

- له ځارنوال صاحب سره څوک شته؟

- يوه شيبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بيا ورننوت:

- صاحب متين راغلی.

- راويې لېږه.

متين ځارنوال ته ورغی. ستړي مه شي يې سره وکړه. ځارنوال د چای ست وکړ، خو متين ورته وويل: له کاره دې نه باسم. ځارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متين ترې رخصت شو.

کله چې متين په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کاپي نه نيولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نيولې اړيکې او کړې خبرې اترې يې په يوه سي ډي کې اچولې وې.

متين ټول مالومات وکتل. وروسته يې سي ډي لپټاپ کمپيوټر ته واچوله. پر اډيو فايل يې کلېک وکړ او ټيليفوني مکالمې يا خبرې اترې داسې پيل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنګ کېږي. څو ټلۍ ورځي او بيا اوکې کېږي:

- څه وايې؟

- چېرته يې؟

لومړنی کس ځای ورته ښايي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زياتوي:

- زما کار دې څنګه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- ګوره غريب سړی يې ډېرې پيسې به وګټې.

- زه دا ډول مرداري پيسې نه غواړم.

- ښايسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې ټيليفون پرې شي. متين هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن ګل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوي وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پوليسو آمر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پيسو وړانديز کوي او په وروستۍ جمله کې ګواښ. نور کار ستونزمن و، ځکه په ټيليفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ يوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متين د هغه کس د تذکرې کاپي رواخيسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر ديوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله يې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې ليکل شوې ولسوالي او کلی يې پکې پيدا کړل. سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړنه يې ترې تاو کړه. له هغه وروسته يې د ولسوالۍ امنيه قوماندان ته خبر ورکړ ترڅو دده تر ور سېدو پورې کلی محاصره کړي.

د پوليسو آمر له دفتر نه قهرېدلی ووت. د بوټانو دروند غږ يې په دهلېز کې انګازې جوړې کړې. شا ته يې دده خاص ساتونکی و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پوليس تيار وو. متين رنجر ته وخوت. مخابره کې امر وشو: حرکت وکړئ. ټولو رنجرو په يو وار داسې حرکت وکړ ته وا ټايرونه يې ځمکه ښيري.

له لږ مزل وروسته متين له خپلو کسانو سره يو ځای محاصره شوي سيمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پوليسو له کلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. کليوال باموونو ته ختلي وو. ټول حيران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متين له خپلو کسانو سره د تذکرې د خاوند کور مخې ته ودرېده. په رنجر کې له نسب شوي لاوډسپيکر نه غږ وشو:

- تور سرې دې يوې خوا ته شي. موږ تلاشي کوو.

د کور له ننه ځواب ورکړل شو:

- په کور مه راننوځئ. دادی درغلم.

څو شيبې وروسته له کور نه سړی راووت. د متين مخې ته ورېده او ورته ويې ويل:

- څوک مو په کار دي؟

متين يې څېره تر نظر تېره کړه. په خپله د تذکرې خاوند و. ځواب يې ورکړ:

- ته مې په کار يې.

د پوليسو آمر خپلو کسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نيولو اشاره يې ورکړه. پوليسو د سترګو په رپ کې د سړي لاسونه تاو کړل او ولچک يې ور واچول. سړي ناري کړې:

- ولې مې نيسئ. څه ګناه مې کړې ده؟

بل پوليس پرې راغږ کړ:

- وه هلکه خوله يې ور بنده کړه.

تر ځنګ ولاړ پوليس يې په خوله يو دروند سوک ورکړ. د نيول شوي کس سر وګرځېده. لاړې يې تو کړې. وينې ورسره ګډې وې. په سترګو کې يې اوښکې وليدل شوې او له يوه سوک سره يې چيغې وهل بس کړل. نيول شوی سړی يې لاس تړلی رنجر ته روان کړ. د کلي ماشومانو منډې کړې. سره خواره واره شول. څو شيبې وروسته سيمه له کلابندۍ نه خلاصه شوه. کليوال سره راټول شول. له دوی نه يوه يې پوښتنه وکړه:

- دا خوارکی يې ولې ونيوه؟

هغه بل يې له اورته (وريت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب يې ورکړ:

- د بمبرو په خالو کې به يې لاس وهلی وي.

د دريم هم صبر ونه شو. خبرو ته يې خوله جوړه کړه. غږ يې نرى و او ويې ويل:

- دا سړی ماته ددې ولا نه ښکاري.

څو نورو يې هم تبصرې وکړې. له هغه وروسته هر يو په خپل کار پسې روان شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تیاره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. یوې او بلې خوا ته وښویېده چې که چېرې یې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګېږي، خو نه نیالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شیان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنیزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پولیسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخیستې وه. متین پر چوکۍ کېناست. سړي ته یې یوه شیبه وکتل. له غصې نه یې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند یې هم په لیدو وېدار شو. لاړې یې تر ستوني تېرې کړې. رنګ یې تښتېدلی و. ان تر دې چې له ویرې یې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متین ورته وویل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- یوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متین پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امین جان.

- د پلار نوم؟

- شریف ګل

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متین له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، یو یې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه یې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تیلیفون نمبر درته یادوم.

سړی په ځای کې وښورېده. سر یې دیوال ته تکیه کړ او ځواب یې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متین له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې یې قدم وهل پیل کړل. سړي په رډو، رډو ورته کتل. د پولیسو آمر ژوره ساه واخیسته او د تذکرې خاوند ته یې وویل:

- یاده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بیا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهیسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې یو ځل بیا چوپتیا خوره شوه، خو د ساه اخیستلو سمسومی اورېدل کېده. متین د امین جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امین جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې ویې وپوښتل:

- ته وایې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړې دي. تا به بدلې کړې شمېرې چا ته نه وي ورکړې؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین جان څو شیبې غلی شو. فکر یې وکړ او وروسته یې په حیرانتیا ځواب ورکړ:

- اوس رایاده شوه.
- څنګه ؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متین له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم یې واهه، سترګې یې په امین جان کې نیولې وې او بیا یې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخواني انډیوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی لیدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښن) کې. (سور کوښن د خوست ولایت په تنګي ځدرانو کې یوه سیمه ده).
- همغه سور کوښن چې له شمالي وزیرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امین جان پوزه کش کړه او ویې ویل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښن د زېغونځیو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په تیلیفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس یې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډیوال دی. که یې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راتله، خو اوس نه پوهېږم.

د پولیسو آمر (متین) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه یې ترې وویستل. د لاسونو ګوتې یې سره ور وستې. ځان یې سره کش کړ. یوه شیبه یې د امین جان سترګو ته په زیر، زیر وکتل، خو دا کتل یې د امین جان لپاره ډېر ویروونکي و. امین جان په ځای کې وښورېده او متین ورته وویل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نیولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تیاره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچې به د در په در ورې ګرځي او نور ورونه به دې هم ونیول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او که نه؟

د امین جان ویره څو برابره شوه. ستونی یې وچ شو او زارۍ یې پیل کړې:

- آمر صاحب! د خدای (ج) لپاره واړه بچې لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پولیسو آمر یې خبرې پرې کړې او په چیغو یې وویل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچې او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ وو ایه! د هغه په نیولو کې مرسته کوې او کنه؟

امین جان د (نه) په ډول سر وښوراوه.

متین دومره په زوره چیغې کړې چې دده له درانه غږ سره امین جان له ډېرې ویرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخیست. دواړه غلي شول. یوازې یې یوه او بل ته کتل. لاس ترلي سړي له ویرې نه د سترګو په کونجونو کې د پولیسو آمر څاره، خو متین بیا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتیا حاکمه وه. امین جان نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سیمنټو کش شوې. زوږ یې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متین پاڅېده او په زوره یې غږ کړ:

- هلکه څه شوې؟

یو بل پولیس په بیړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې یې درلودې او متین ته یې وویل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس تړلي سړي چیغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متین له کوټې نه ووت. د سړي چیغې یې همداسې تر لرې ځایه اورېدې.

په کوټه کې لومړی یو تت ځراغ ولګېده. بیا درانه اوسپنیزه دروازه وتړل شوه. په دروازه پسې د غټ قید اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امین جان له ویرې په زوره، زوره ساه اخیستله. سختې لړزې نیولی و. ټول بدن یې په خولو کې لوند خیشت و. په همدې حالت کې یې د همغه پولیس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. تړلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قیامت راولي او څه به ورسره کوي.

پولیس دروازه وتړله. مخ یې امین جان ته کړ. پر تشو یې لاسونه ونیول. یوه شیبه یې د امین جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته یې لاندېنۍ شونډه پر پاسنیو غاښونو وچیچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېنښودل شو او پر مخ یې درونه

سوک وخوړ. مخ یې درد وکړ. ورسره جوخت یې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره یې د بدن پر نورو برخو د پولیس درنو ګزارونو زور واخیست. امین جان نور نه پوهېده چې کوم ځای یې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پولیس په ساه کې لوړ و. په پراخ تندي یې خولې راماتې وې. پښه یې د امین جان پر اوږه کېښوده. زور یې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پولیس ورغی. اوسپنیزه دروازه یې خلاصه کړه. متین ورننوت او پولیس ته یې وویل:

- حالت یې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته یې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پولیس پرې ورټیټ شو. امین جان یې د ماشوم په څېر رواخیست. پر چوکۍ یې کېناوه. د امین جان سر ځوړند و. خوله یې وینې وه. مخ یې پړسېدلی و. سترګه یې شنه ښکارېده. متین د پولیس پر اوږه لاس کېښود او زیاته یې کړه:

- ورشه په یوه لوښي کې اوبه راوړه.

پولیس په چوپه خوله له کوټې ووت. شیبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته یې ورکړ. آمر له امین جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل یې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امین جان څو سړې، سړې سلګۍ وکړې. سترګې یې وغړولې، خو سترګو یې سم لیدل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کول. هر څه ورته خړ ښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متين داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر ديوال تت انځور رسم کړی وي.

د امين جان ځان سخت درد کاوه. خوله يې وچه وه. اوبه يې وغوښتې.

متين لږ اوبه ور وڅښلې او ورته ويې ويل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نيولو کې را سره مرسته کوې؟

امين جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شيبې غلی و. يوازې يې سترګې يوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه يې وکړه، خو ژبه يې درنه وه. متين ولاړ پوليس ته وکتل او ويې ويل:

- چې حالت يې لږ ښه شي، بيا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهليز کې د بوټونو دروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متين تر دفتر رسېده. متين چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر يې د يونوفورم تڼۍ وتړلې. ځان يې سره سم کړ. سرې ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متين هغه وليد، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار يې و.

متين د خدمتګار پښو ته وکتل. د پوليسو درانه بوټونه يې پر پښو وو. متين په غصه وويل:

- تا ولې د پوليسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنيه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار يم.

- څه له دې ځايه ورک شه چې ودې نه ګورم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی يې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متين له شا نه برګ، برګ پسې وکتل او له ځان سره يې وويل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متين چې کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متين ته يې په خندا وويل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وايې چې بيا خپه کېږم.

- له مخې مې لرې شه، کنه بيا به دې خوښ شم.

خدمتګار يې خبرې پرې کړې:

ښښنه غواړم. بيا داسې نه کوم. بل که دې لږ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متين يې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره يې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخيسته او ويې ويل:

- ايله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متين د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ:

مهرباني وکړئ!

متين ورننوت. سلام يې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو يې ورته وويل. متين خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چې ولې دې راغوښتی يم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ويې ويل:

- متين جانه! ته مې ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښايم چې ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نيولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چې د کليو ژوند ستا په څېر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلي دی. په هغه کې رالوی شوی يم. کلي او کليوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي رواني خولې يې پاکې کړې او زياته يې کړه:

- هغه څوک چې د يوه پوليس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه بايد پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متين خبره يې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. بايد دا ومنې او ښار ته راکډه شې.

- صاحب! څنګه چې تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس يې ور اوږد کړ او ورته يې وويل:

- الله ج دې مل شه.

متين د جنرال له دفتر نه راووت. طبيعت يې خته و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چې داد زهرو غړپ يې تر ستوني تېر کړی وای.

متين خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره يې فکر کاوه چې ويل يې: " تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتيا خوره وه، خو يوازې د هغې چوکۍ غچغچې اورېدل کېده چې متين په کې ښورېده.

متين تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پايلې ته ورسېده چې کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چې دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه يې تيليفون رواخيست او کور ته يې زنګ وواهه. مور يې په تاخچه کې ايښي تيليفون ته ورغله. لاس يې ور اوږد کړ هغه يې رواخيست. د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

ټيکري (پړوني) په پيڅکه يې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره يې هغه تنۍ په غټه ګوته کېکاږله چې متين ورته ور ښودلې وه. بيا يې تيليفون غوږ ته ونيوه او د زوى غږ يې واورېده:

- ادې سلام!
- واليکم سلام (وعليکم سلام) زويه! څنګه يې؟
- ښه يم. ته څنګه يې؟
- شکر دى ښه يم.
- ادې يوه خبره مې کوله.
- وايه زويه، څه شوي ؟
- نور څه نشته. يوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.
- سامان ولې ټولوې؟
- ماته امر شوى چې له کلي نه بايد ښار ته کډه شې. ويل يې چې زمونږ کورنۍ ته خطر دى.

د متين مور ددې خبرې په اورېدو څو شيبې غلې وه، خو اخر يې خپل زوى ته وويل:

- زويه! زه يوازې د الله ج نه ستا د سر خير غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متين د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړى و چې مور به يې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متين هغه کلي چې ماشومتوب يې ټول هلته تېر شوى و؛ پرېښود او ښار ته يې کډه وکړه.

هغه پوليس چې پلنې اوږې يې وې او له نيول شوو کسانو نه د اقرار اخستو په موخه پر دنده ګومارل شوى و؛ د متين مخې ته ودرېده او ويې ويل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دى.
- خبرې کولى شي؟
- هو، صاحب!
- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته دوه ورځې په خپل وخت ورکوه.

پوليس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امين جان لاس تړلى په تياره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه يې بدن ډېر زخمونه او دردونه ليدلي وو. هر زخم يې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره شاه ايستل يې په فرياد

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تياري کوټې اوسپنيزه دروازه پرانيستل شوه. د امين جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پوليس راننوت. د زنداني بيا په ټنډه کې خوږ شول او له ځان سره يې وويل: " عزرايل بيا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پوليس ورته رالنډ شو، نو دا ځل يې يوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبيا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه يې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته يې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امين جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته يې زړه کېده، خو د خولې ټپونو يې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړی ګوله يې خولې ته کړه. ژامو يې درد وکړ. ګولې هم د وينو خوند کاوه، خو لاس ترلی بندي مجبور و چې ويې خوري، ځکه لوږه هم زوروره وه. امين جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور يې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې يې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پوليس بې له دې چې څه ووايي؛ پرې ورتيټ شو. لونبې يې رواخيستل. د باندې ووت او په ځان پسې يې د کوټې دروازه وتړله.

امين جان نور له تياري سره عادت و، نو ځکه له تياري نه ځورېده، خو له دوو شپانو ډېر ځورېده چې يو يې پر بدن زخمونه وو او بل يې پر زړه. پر بدن زخمونه يې د هغه پوليس له امله وو چې غټې، غټې اندامونه يې درلودل او له ده نه يې د خبرو ايستل غوښتل. پر زړه زخمونه يې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره يې ورکړې وه چې په اخر کې ۲۲۰ ده او بل يې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه يو، يو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ ورياده شوه چې اوس ايله د نهه مياشتو وه. خپل مور او پلار، خويندې او واړه ورونه يې ټول د سترګو پر وړاندې د يوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان وريسې ګرځي، خو هېڅ به يې له لاسه پوره نه وي. زړه يې راډک شو. څو اوښکې يې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې يې ښېرا واورېدل شوه: "جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتې يې. "

امين جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متين کوټې ته ورننوت. مخې ته يې ودرېده او ورته ويې ويل:

- امين جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امين جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ يې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بيان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. پوهېږې او کنه؟

امين جان څو شيبې د متين سترګو ته له وېرې په ډک نظر وکتل او وروسته يې وويل:

- يوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی خښوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ويل چې رانه هېره وه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شينکي غونډۍ سره نږدې کلی دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی يې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ويل؟

امين جان داسې خپله خوله جينګه کړه لکه کوم ځای چې يې درد کوي. لږ غلی شو او بيا يې متين ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په يوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله ليدلي، نو پاکستاني تبليغيان ورسره زيات وو.

متين له ځايه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. تر اوږدې شيبې يې د امين جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پايلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم بايد عمليات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د ماښام خړه رادې بره شوه، نو متين خپلو کسانو ته وويل: امين جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې يې واچوئ. کسان يې ورغلل. امين جان يې لاس تړلی له تياري کوټې نه راوويست او د رنجرې په باډۍ کې يې واچوه. متين امين جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ويې ويل:

- د ملنګ ځای ته مو سيده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګوليو سوری، سوری کوم.

امين جان په داسې حال کې چې لاسونه يې تړلي وو، متين ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متين نور هېڅ ونه ويل. موټر ته وخوت او له خپلو کسانو سره د شينکي غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملياتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندی رواني وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې يې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شينکي غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متين ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متين ورته وويل: څو تنه وسايطو ته پاتې شئ او نور يې په ما پسې راځئ.

متين له لاس تړلي امين جان او خپلو کسانو سره يو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تياره وه. داسې تياره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټيو په منځ کې وه. شاوخوا نيم ساعت مزل يې پلی وکړ چې کلي ته ورسېدل. متين له امين جان نه وپوښتل:

په تياره کې يې ښودلی شې چې کور يې کوم يو دی؟

امين جان زير شو او په اشاره يې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه يوازې دده کور دی.

متين يوه پوليس ته امر وکړ چې د امين جان خوله وتړي. پوليس يې نه يوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې يې په کومه ونه پورې وتاړه.

متين د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور يې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه يې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې در وازه پرانيزي. دوی لږ انتظار وکړ، خو متين

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ووېل، دلته هر ډول څنډه له خطر نه خالي نه دی. پوليسو دروازه ماته کړه او کوټه ته دننه شول. يوې او بلې خواته يې مرچې ونيوې. شاوخوا يې وکتل، خو څوک نه و. په اختياط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پوليس د کوټې ور په لته وواهه او غږ يې وکړ: ونه ښوربېږئ. بيا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه ليدل شو. بالاخره پوليس د ملنګ خونې ته دننه شول. خو پر ملنګ يې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مړی يې غوځې وي. د کوټې په منځ کې په وينو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو، د پوليسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متين د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نيالۍ چې پومبه يې هم راوتلي وو، په کوټه کې بې ترتيبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې دده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې يوې او بلې خوا ته کېدلې.

متين له عادت سره سم يوه او بله خوا تر نظر تېرولو چې په دې وخت کې يې يو نرۍ سنګېدونکې اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت يې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: څغلئ، چې ماين دی. ټول پوليس په منډه شول او متين هم خپلې پښې له هغه ځايه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلي چې يوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودني سره سم په کلي کې د ماشومانو کريغې واورېدل شوې. د سپيو غپا ډېره شوه او د پوليسو له لوري احتياطي ډزې هم پيل شوې. متين پزه کش کړه. د باروتو تريخ بوی يې محسوس کړ. خولې يې هم د خاورو خوند کاوه. ځان يې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته يې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای يې مات نه دی. زور يې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې يې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د انديښنې وړ نه و. د پوليسو آمر د مخابرې تکمه کېکاږله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ يې کاوه: متينه وه متينه چېرته يې؟ متينه وه متينه...

متين خپله توپانچه راوويسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته يې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته يې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډيوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببری دی، نو غږ يې ورته وکړ: دلته يم.

ببری ورته راورسېده. متين يې ټينګ په غېږ کې ونيو او شکرونه يې ايستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متين ببري ته حيران و، ځکه هم يې د پوليسو يونفورم پر تن و او هم يې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببري متين له اوږې ونيو او روان يې کړ، خو متين ورته ووېل: زه ښه يم، تلی شم. متين غوښتل چې د ببري په اړه خپله حيرانتيا لرې کړي، نو ځکه يې ترې وپوښتل:

- ببريه! ته په دې شپه له کومه شوې؟
- کيسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی يم.

متين په حيرانتيا ووېل:

- جنرال صاحب؟
- هو!
- هغه چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متين همداسې پر توپانچه لاس ايښی و، ځکه تر هغو يې پر ببرې هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متين ته يې وويل:

- ټپي شوی به نه يې؟

- صاحب! روغ يم.

- ټولو کسانو ته ووايئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دي او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال يې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د څراغ رڼا ته د متين سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته يې يو لاسي ساعت ورکړ. متين په حيرانتيا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امين جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ ليږدونې اله. جنرال نور څه ونه ويل. موټر ته وخوت او د پوليسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پوليس چې په پښه کې ټپيان شوي وو، روغتون ته يې ورسول. امين جان يې بېرته خپلې تياري کوټې ته يووړ او متين هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وويل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاينه کړي چې وجود دې پټ درد مونډلی نه وي، خو متين ډاډ ورکړ چې ښه يم او روغتون ته د تګ اړتيا نشته.

متين د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې يې ببرې له وړاندې ناست و. متين چې هغه وليد، نو په خندا يې وويل:

- وه هلکه د پيرې غوندې يې.

- ځکه چې ستا انډيوال يم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه يې.
- همداسې يې وبوله.

متين خبرو ته خوله جوړوله، خو ببري پرېنښود او پر چوکۍ يې د زر کېناستو ورته ووېل. متين حيران پر چوکۍ کېناست او غلي يې ترې وپوښتل:

- ببريه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببري د دروازې پر لور وکتل او ځواب يې ورکړ:

- قوماندانګيه! نور هېڅ درباندې نه کوم. يوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې ميکروب وانخلي.
- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګې وايې.

بيا متين يوه شيبه وخندل او له هغې وروسته يې ووېل:

- ګوره د نورو پوليسو په مخکې راته ونه وايې.
- دومره ساده ګى هم نه يم.

د متين پر ټپونو چې ببري دوا ووهله، نو سوى يې ډېر شو. متين جينګه خوله ونيوه او غږ يې کړ:

- اوف مړ دې کړم هوايي ډاکټره.
- غلې شه موږ ته يې دا ښودلي چې د يوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بيا هوايي ډاکټر ونه وايي.

- ډاکټر صاحب! ښښنه غواړم.
- قوماندانګيه خداى ج دې وبښه.

يو ځل بيا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متين ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووايه چې له سعودي نه کله راغلې او بيا ولې پوليسو ته لاړې؟
- شپږ مياشتې مخکې کور ته د تګ پر ځاى دلته راغلم او د پوليسو په ليکو کې شامل شوم.
- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟
- ځکه چې په سعودي کې له يوې خوا کار او غريبي نه پيدا کېدله، که کوم کار به پيدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پيسو به عربي رانه خيته واچوله. دا دريم ځل و چې په يو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پيسې رانه کړې او له دې وړاندې يې هم زما حق رانه خېټې ته کړى و. اخر مجبور شوم چې ويزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پوليسو ته راغلم، ځکه له يوې خوا قرضداری يم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسووليت لرم.

ببرى چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) يې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متين ورته ووېل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځايه پاڅېدل. سلام يې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:

- تاسو څنګه ياست؟

دواړو په يو غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! ښه يو.
- متينه ته څنګه يې صحت خو دې ښه دى؟
- شکر دى، ښه يم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګیر وې.

- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو نکونه وویستل. یوه شیبه یې د کوټې چت ته کتل. غاړه یې تازه کړه او دا ځل یې په نرمه لهجه وویل:

- بیا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې

- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اینده کې به پام کوم.

- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګرې.

- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر یک تندي چې یې یوازې څو سپین وېښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببري کې یې سترګې وګنډلې او بیا یې ترې وپوښتل:

- ته له متین سره پېژنې؟

ببری وارخطا شو، خو زر یې ځواب ورکړ:

- هو صاحب! دا مې کلیوال دی او هم مې د ماشومتوب انډیوال.

- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببري څېره وغوړېده او ورته یې ویل:

- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.

- متین چې کومې سختۍ زغمي، هغه ته منلی شې؟

- صاحب! د سر په بیه ورته تیار یم.

- افرین، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.

- صاحب! مهربان یاست.

جنرال د متین څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې یې مسکا لیدل کېده. متین ته یې لاس ور اوږد کړ. یوه کڅوړه یې ورکړه او له دې سره سم یې ورته وویل:

- زویه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګې ږیرې، برېتونه او د سر اوږده وېښتان دي. کله چې د دښمن سیمې ته ننوتلې، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وې، نو کولی شې چې له ببري سره یو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې یې له منځه یوسې.

- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځایه پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او د ببري پر سر یې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته یې وکتل او له الله ج نه یې د بري غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متین او ببری له یو - بل سره تر غاړې وتل، خو متین وویل:

- زه یوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببري یې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب یې ورکړ:

- زه تا یوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری یم.

متین چې هر څومره د ببري پر نه تګ ټینګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متین چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امین جان کوټې ته ورغی. امین جان په تیاره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فریادونه یې کول. متین یې مخې ته ودرېده او وار له واره یې ترې وپوښتل:

- هغه ساعت چا در کړی و؟

- جبار.

- ته خبر یې چې په هغه ساعت کې څه و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسي زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کي به څه بلا وي.

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت يي نه در کاوه.

امین جان ددي خبري په اورېدو سره حیران ور وکتل او څو ځله يي دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بیا يي متین ته سترګي ور واړولي او ويي ویل:

- ماته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړي، چي په دي کي به څه بلا وي؟

متین د هغه له ګوتي نه ګوتمۍ وويستله. د غمي برخي ته يي زور وکړ. پرانیستل شوه. ويي لیدل چي په هغي کي يي هم د غږ لیږدوني سیستم ځای پر ځای کړی دی، نو امین جان ته يي وویل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وینې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښایم چي جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفي راوړي.

متین د پتلون له جیب نه وړه کتابچه راوویسته. د امین جان له خولي نه يي د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات ولیکل چي جبار تحفي پسي ویشلي وې. کله چي يي ټول ورته وښودل، نو ببري ته يي (هغه د دروازي مخي ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته يي وویل چي جنرال ته يي ور وړي.

متین دروازه وټړله او امین جان ته يي په چیغو وویل:

- زه غواړم چي د هغه په نیولو کي راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته در سره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متین ارامي احساس کړه او تري ويي وغوښتل:

- ما یوازي د (سره کوبښ) سیمي ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښایه. کله دي چي دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دي د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دي غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ یم.

دروازه ټک، ټک شوه. متین دروازه پرانیسته. جنرال او ببری دروازي ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببری همغلته پاتي شو. جنرال متین ته انځور ورکړ او ورته يي وویل:

- دا انځور مي د ساعت له وړي مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متین انځور د امین جان سترګو ته ونیو او تري ويي وپوښتل:

- دا څوک دی؟

امین جان غریو نیولي وویل:

- دا هغه جبار دی چي زما ژوند يي تباه کړ.

جنرال د امین جان بد حالت ته وکتل او بیا يي متین ته مخ ور واړوه:

- دا سړی بې ګناه دی.

- جنرال صاحب! ماته هم بې ګناه ښکاري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین سپین کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندي يي تومانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چي مخکي او وروسته به يي ورسره منډې وهلي. خبري يي د ورو ټپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زيات نه چي ډېر وخت يي د خبري بدلون دوام وکړي.

متين له امين جان سره يو ځای د کلي په کوڅو کي روان و او د سترګو په کونجونو کي يي د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور يي نه شو پري کولی.

هر کليوال چي امين جان ليده، نو ګرمه ستړي مه شي يا روغبړ به يي ورسره کاوه. هر يوه ورته ويل چي ښه شو، په خير له بنده راخلاص شوي او ځينو بيا ترې پوښتل چي پوليسو ولي نيولی و، خو دده کور ته بيړه وه او د ځان د خلاصون لپاره يي ورته ويل: زه بيا ټوله کيسه درته کوم.

کله چي امين جان له کليوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخي ته ودرېده او لويه دروازه يي ټک، ټک کړه. د غټي لرګيني دروازې د ځنيځير شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر يي هم ښورېده. له لمر نه يي سترګو ته لاس ونيو او په ژړغوني غږ يي وويل:

- امين جانه زويه ته يي؟

- هو پلاره زه يم.

- زويه لکه چي ښه يي وهلی او ټکولی يي او بل څومره ډنګر شوی يي؟

- نه، نه ښه يم.

د امين جان پلار سلګو واخيست. امين جان يي په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کي يي زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چي په خير راغلي، شکر زويه، شکر...

متين چي کله دا له ويره ډکه صحنه وليده، غمجن شو. د امين جان پر پلار او کورنۍ يي زړه درد وکړ. په زړه کي يي پر هغه چا لعنت ووايه چي امين جان او د هغه کورنۍ يي په ستونزو کي اچولي وه. په دي وخت کي يي د امين جان د پلار غږ واورېده چي امين جان ته يي وويل:

زويه راځه، چي کور ته ننوزو.

خو امين جان متين ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امين جان پلار چي کله متين وليد، نو ور روان شو او روغبړ يي ور سره وکړ. کله چي له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتني خلاصي شوي، نو د امين جان پلار متين ته وويل:

- خوريي پر ما ډېري لوړي ژوري تېري دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چي مي امين جان وليد، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مي هېڅ پام نه شو. پښتنانه بايد د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کي په خپله

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بیا هم وایم چې تاته مې نه و پام.

متین د سپین ږیري څېره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته یې وکتل. سپین ږیری ډېر کمزوری په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متین ته سپین ږیری تجربه کار ښکاره شو او هغه ته یې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه یم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشینی کوي...

سپین ږیري د متین خبرې پرې کړې او ویې ویل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا مونږ روان یو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متین زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امین جان چې دده زړه نا زړه توب ولید، نو غږ یې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپین ږیري د کور په دروازه کې غږ کړ: یوې خواته شئ مېلمه راسره دی. متین او امین جان په سپین ږیري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګینې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امین جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه ولیدل شوه چې د متین خواته په تېزۍ سره روان و. متین چې سپی ولید، نو ځان یې دیوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګیر کړ او پرې یې نښود چې زیان ور ورسوي. دغه وخت کې سپین ږیری هم له یوه ډانګ سره راورسېده، خو امین جان

حیران ولاړ و. د امین جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متین یې ستوني پرېښود. سپی له ډېرې وارخطایۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متین پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې یې ورته وویل:

- داړلی به یې نه یې؟

- نه، نه یم یې داړلی.

متین خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه یوې کوټې ته ننوتل. امین جان له متین نه وړاندې شو. له نیالۍ نه یې دوړې وڅنډلې. د تکیې بالښت یې (چې په ګوتو په کې ښایسته ګلان ایستل شوي و) سم کړ او متین ته یې د کېناستو اشاره وکړه. متین کېناست او سپین ږیري هم ډډه ووهله، خو امین جان چې کېناسته، نو متین ورته وویل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووینې. امین جان بې له دې چې څه ووایي، مسکی شو او له دروازې ووت.

د امین جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځوړنډیو جوړه هنداره ایښې وه، خو نیمې برخې یې کوټه او پاتې یې انګړ ښکاره کاوه. متین سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امین جان د څارلو وسیله یې پیدا کړه. اوس چې امین جان د متین پر ضد هر حرکت کوي، نو متین یې لیدلی شي.

سپین ږیری وټوخېده. دده له ټوخې سره متین وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته یې وخندل، خو ژر یې ځان سره سم کړ، تر څو یې سپین ږیري ونه ویني او پرې پوه نه شي. متین بیا هندارې ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه یوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ایښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شیبه کې امین جان له کوټې نه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متين وسله او يا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه ليده. امين جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به يې وي، په غېږ کې نيولې وه او ورسره خندل يې. لږ ساعت يې ورسره تېر کړ. بيا يې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه يې وويل. د کوټې له دروازې نه تر څنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امين جان نه يې ماشومه واخيسته. متين ددې صحنې په ليدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امين جان کوټې ته ورننوت. سلام يې واچوه. دوی يې سلام ته وعليکم سلام وويل. امين جان پوه شو چې دده پلار او متين ښه وار سره نه دي کړی، نو يې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متين سره دې ګپه نه ده کړې؟

- زويه! ستا ملګری نه خپه کېږي، ځکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متين مسکی شو او د خبرو په منځ کې يې وار ونيو:

- امين جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپين ږيري متين ته د ټوکې په توګه وويل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امين جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ دروند مشر يې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متين په خبره سپين ږيری خندا واخيست چې کله يې خندا کمه شوه، نو ويې ټوخل او ويې ويل:

- متين جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتيا وروسته سپين ږيري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتيا ماته کړه:

- زويه! ته ولې عسکرو ونيوې او څه يې درنه غوښتل؟

امين جان وارخطا شو او متين ته يې مخ واړوه. متين په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښيي. امين جان د يوې بهانې د پيدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته يې وکتل، خو د بهانې پيدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول يې ځواب ورکړ:

- پلاره! يوه ملګري ته مې د تيليفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو ځکه يې ونيوم.

- هغه يې ولې نه نيوه چې ته بې ګناه يې بوتلې او وهل-ټکول يې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، ځکه يې زه ونيولم.

- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملګري سره بايد په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې يې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متين) ورپسې ځو او پيدا کوو يې.

- زويه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بيا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متين په خبرو کې ور ولوېده او ويې ويل:

- کاکا چې په ګير راشي، نو بيا يې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووينې.

سپين ږيري د متين خبرې ته وکتل. بيا يې په زوره خندا وکړه او له متين نه يې وپوښتل:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږیري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو. څو شیبې وروسته یوه وړوکې ډبره د کړکۍ پر کونج ولګېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا نه له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې نه په پیاله کې یې کومه وژونکې بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلی، نو بیا پښتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وربوز راښکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیري شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښووده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

څو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور ورياده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې یې ونیو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکري پېڅکه یې سترګو ته نیولې وه او اوښکې یې پرې وچولې.

له یو-یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیټه پیکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لارې د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به یې پټې کړې، تر څو کړنګ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زېږېدلي او لوی شوي وو.

متین، ببری او امین جان د پیکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سیټ کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلی و. له سلنګسر نه یې تور مبلاین بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنیو يې پر لاړ چغچغی کاوه. د هر اکسپلټر سره به يې متر دود ایسته او ټایرونه يې هم پر لاړ سم نه تلل. هغه څوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه يې پر پښتورګو درد و. د زیاتو دوړو له لاسه د متین، ببري او امین جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر څېرو يې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واري دې په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پیچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول يې تر غوږونو راټیټ و، غږ پرې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به يې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پیچومي نه و ختلی.

دوړو نه یوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پتوان او کالي يې له کتو ایستلي وو. ببري د متین څېرې ته کتل، له خندا شین شو. دومره په زوره يې وخندل چې د خولې لاړې يې تر ده تېرې شوې. متین ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه يې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا يې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په رېره کې دې یو خروار خاوره ده. متین د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي رېره له دوړو وڅنډله او ورته ویې ویل: ته خپل شکل نه وینې چې په ما پورې خاندې. امین جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده رېره هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امین جان په خندا شول. متین دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ویلو يې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پیچومي ته نیغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پیچومي نیمايي ته چې ورسېده، نو زیګروي يې پیل

کړل، خو په همدې زیګرویو، زیګرویو کې پر پیچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ ناري ورسره وهلې.

کله چې موټر پر پیچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وویلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چیلم ډک کړه
د سرې اور به په پیزوان در خېژومه

متین چې سر يې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښویېده او لاندې يې کړ. ببري ته يې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امین جان بوجۍ ترې یوې خواته کړه او متین يې ترې خلاص کړ.

متین له پټو نه سر راوویست او ببري ته يې له قهره په ډکه لهجه وویل:

- نور نو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.

- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟

- دا اوس چې دې لنډۍ ویلې.

- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وايي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ویلی.

د متین مخ له غصې تک سور شو او زیاته يې کړه:

- د لنډیو ګوډیه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لویې رېرې مو اچولې دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرنې پښتانه دي. کېدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غړ په اورېدو بده ومني او زيان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد يو، خو امين جان ته دې پام وي او د هغه خيال ساته. ببرى په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډيو ويلو کې نه. بل امين جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملګرى مو دى او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوى خپل غړ نه اورم، نور څه وايې؟

امين جان هم د ببري خبره تاييد کړه او ويې ويل:

- دا اورېد سفر دى. په دې نه پوهېږو چې کله به بېرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. يو او بل مرور نه کړو.

دوى درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر بربک ووهه او ودرېده. موټروان راښکته شو. پکول يې له سترګو پورته کړ او درې واړو ته يې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړى (ډوډۍ) وخورو او بيا به لاړ شو.

متين، ببرى او امين جان هم له موټره راښکته شول. پښې يې شخې وې. ځانونه يې سره کش کړل. کالي يې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورين ماټ ليدل کېده. پر سر يې له يوه ټيمي کوټي نه جوړ شوى ګيلاس ايښى و او د سرک پرېمانه دوړې پرې ښکارېدې. هوټل د يوه لوى کرنګ پر غاړه اباد و. کاره واړه ديوالونه يې له ډېرو جوړ و. دروازه يې له خو کړو دړو نه رغول شوې وه چې پر يوه لورې ځنګځنه ښکارېده او د کړکۍ چوکاټ ته يې د ښيښو پر ځاى پلاستيک ورټک وهل شوى و، تر څو هوټل ته د زياتو دوړو د داخلېدو مخه ونيسي.

کله چې متين، ببرى او امين جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه يوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، ټوکران، پلاستيکي بوټونه، چپلې او ...

د اړتيا هر څه په کې موجود و. ببري د متين په غوږ کې غلي وويل:

- ياره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و ليدلى.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

ببري د متين له غوږ نه خوله رادېخوا کړه او د هوټل چت ته يې وکتل.

د هوټل په چت کې د تيرانو پر ځاى د څېړيو کاړه واړه لرګي کارول شوي وو. د زياتو لوګيو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متين، ببري او امين جان بوټونه او څپلۍ وويستل او درې واړه له مزري نه پر جوړ پوزي د يوه خيرن دسترخوان تر څنګ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږيره يې لرله؛ د دوى مخې ته ودرېده او ترې ويې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متين ورته وويل:

- څه لرې؟

- د ميو وريجې او قورمه شته.

- د ميو وريجو کې څه شى راته اچوې؟

- که د غوا غوړي په کې غواړئ، هغه هم شته، خو مصرف دربانديې راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله، ځکه موږ مجاهدين يو. ته ورشه موږ دريو ته يو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متين د مجاهد په خبره د هوټلي تندى تريو شو او په ټک کې يې له ځان سره وويل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ يې وس بردى او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شېبې وروسته د دوی مخې ته د ميو وريجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې يو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! يوه بي بي سي درسره راوړه. متين او ملګري يې پوه شول چې سرې پيپسي ته بي بي سي وايي. هوټلي پيپسي ورته رواخيسته او له ورو ډکه يې د سرې مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متين ورته وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وايم.

امين جان په خندا وويل:

- بيا دې څه شي ته خيال شو چې له خندا نه شين تللی يې؟

ببري له وريجو جوړه کړي ګوله په غوړيو کې غوپه کړه او بيا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پيل کړل. متين هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د ښنبلو اوبه راوړه.

هوټلي د څو زاړو او چيتو چينکونو په لاستيو کې ګوتې ننويستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې اېښې دي.

ببري په وريجو ککړ لاسونه يو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له ماټ نه يې په همغه خيرن او دوړو ککړ ټيمي ګيلاس کې اوبه راوړې او متين ته يې ورکړې.

متين چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېرېدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټ هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امين جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلې وويل:

شکر خدايه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متين ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بيا دې څه ليدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانيو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانی ليدلي وې؟

متين او امين جان چې توفدانيو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډې نيولي وو، ځکه هوټلي د کلاشينکوف د مرميو کوتې پرې کړي و. په هغه کې يې بيا خاوره اچولي وه او پر خاوره د پاسه بې شمېره د نسوارو غونډارې ليدل کېدې.

متين، ببري او امين جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لويې ږيرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکيزو ښايسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشينکوف شاجورې او خنجر تومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته رانوتل، نو ځينو يې پر دوی وسلې ونيولې چې ونه ښوريږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونيو چې لږ مخکې يې پيپسي ته بي بي سي ويل. دا سرې يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سويچ نه يې کيلي ايستلي وه.

https://lmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه سیمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وې، وسله والو د سیمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کیلي ګانې د موټرو له سویچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمینونو نه د شپې لخوا پر کومه سیمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سربېره به یې د کور خاوند په نیمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به یې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرنی خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځایونه، نه لري، نو معمولاً یې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کیلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به یې روان کړ. په شپو، شپو یې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به یې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند ولید، نو حملې ته یې ځان برابر کړ. په ځای کې ونښورېده، خو متین د شا له لمنې ونیو او دې ته یې پرېښنبود چې څه ووایي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبیره کړ، وروسته یې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ویې لیدل چې ټول پر خپلو ځایونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر لیدو متین لږ وارخطایي محسوس کړه. د ویرې له امله یې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره وریاده شوه چې ویلي یې وو: " ته به په دې ماموریت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګي په کې

جوړوي. " د جنرال په خبره متین لږ څه ډاډمن شو او زر یې خپله وارخطایي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امین جان متین ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسي کې یې ورته وویل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته یې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې لیدلی و.

متین د امین جان په خبره لږ حیران شو او په همدې حیرانۍ کې یې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه یې؟

- هو! زه یې ښه پېژنم.

متین ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- په هره بیه چې کېږي، دا سړی باید تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس یې لویه ساختګي ږیره اچولې وه. یو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببرې او امین جان په بیړه ور وختل. موټر حرکت وکړ، ببرې له متین نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متین قابنامه (د موټر په سیټ کې پاس وړوکې هنداره) سمه کړه. دده خبرې ته یې وکتل او بیا یې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سیمې خلک یې د وسله والو له ویرې کیلې په سویچ کې پرېږدي.

متین د موټر پر اکسلیټر پښه ټینګه کړه. موټر ګړندی شو او د سرعت (چټکتیا) ستن یې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندی روان و. متین ډېر ګرځنې (ګولایې) او غاښې شا ته پرېښودل، غوښتل یې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسیږي چې په هوټل کې یې سرې وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببرې په یوه لرې ګرځنې کې دوړه ولیده چې پورته شوه. متین ته یې وویل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږې، کېدای شي چې د دوی موټر وي.

متین یوازې سر وښوراوه. په اکسلیټر پسې یې پښه تکیه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سرې وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړی ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر ولید چې ورپسې دی. له ځان سره یې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلۍ (سواری) موټر وي، ځکه یې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته یې چې بیا هنداره کې وکتل، نو موټر همداسې نږدې ورپسې دی او دوی تعقیبوي.

د ببر سرې سړې شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته یې وویل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځایه راپسې دی او موږ ګوري (تعقیبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوی نه یوه یې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو یې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چیغو یې وویل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ویې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بریک وواهه. دوړې یې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين هم موټر ودراوه او ببري ته يې وويل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی تر هغو به ډزې نه کوې.

متين او ملګري يې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متين ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو د چا ډله یاست؟

متين غاړه تازه کړه او ځواب يې ورکړ:

- مجاهدين يو.

قوماندان څو قدمه ورته رالنډ شو، خو په دې ځای کې يې د متين توپانچه وليده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پيدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سيمه کې ټول وسله وال پيکا او کلاشينکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي يې ونيسئ. وسله وال چې له خپلو ځايونو نه ښورېدل، متين د يوه پر سينه د توپانچې مرمۍ وويسته او سړی پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او ډزې يې پيل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د ډزو باران جوړ شو. متين سنګر نيولی و او يو، يو يې په نښه کاوه. ببری هم د غټې تيرې تر شنګ پروت و او ټولې مرمۍ يې په نښه وويشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او چا يوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال وليد، نو منډې ته يې ځان جوړ کړ خو د متين له لوري پرې ډزې وشوې او ټپي يې کړ. متين ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زيان ورته ونه رسوي.

متين چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده ويښتان يې په خاورو سپېره وو او خوله يې هم له خاورو او وينو ډکه وه. متين لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته يې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګيروی وکړ. خوله يې سره جينګه کړه او ځواب يې ورکړ:

- ما نه دی ليدلی.

متين يو کلک سوک په دې خوله وواهه. بيا يې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ويې ويل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره ليوان وخوري، ووايه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وينو لړلي لاس ته وکتل. بيا يې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر يوې اوږدې شيبې غلی و او هېڅ ځواب يې ورنه کړ.

دا ځل متين په توپانچه په دې سر وواهه او زياته يې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه يې په ټيټ اواز وويل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره يې سر کېښود او ځواب يې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوېښ) په سيمه کې چې له وزيرستان سره لرېدلې ده، اوسيږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدين لري او بيا هغه سيمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه پرېږدي چې هلته د زنګوځيو (چلغوزيو) ونې، ځنګلونه يا کورونه لري...

متين د قوماندان خبرې پرې کړې او ويې پوښتل:

- مشران يې څوک دي؟

- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهېږي او نه په پارسي. تکې توري خبرې يې دي.

- نور په څه پوهېږې؟

- نور په داسې څه نه پوهېږم.

- د چا د وژلو امر يې درکړی او د څه شي مسوول يې؟

قوماندان غلی شو. متين څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه ورکاوه. متين دوه ډزه پر پښو وويشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته کړه. له درده په ډکو چيغو يې وويل:

- د خدای لپاره درته وايم يې.

- که ونه وايې، نو دا ځل دې وژنم.

قوماندان چې دا ځل يې اواز بيخي ټيټ و، وويل:

- موږ ته يې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسووليت راکړی.

- د ځدرانو پنځه ويشت مشران مو چې پر يو ځای ووژل، هغه تاسو ياست؟

قوماندان يوازې سر وښوراوه.

- دا بې وزله او غريب ځوانان ولې وژنئ؟

قوماندان دا ځل يوازې سترګې ور واړولې او حالت يې خراب شو،

ځکه وينه ډېره ترې بهېدلې وه. متين چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو په ببري پسې يې غږ کړ:

- ببريه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببری چې ورته رارسېده، قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې يې پټې کړې.

متين له قوماندان نه پورته شو او ببري ته يې وويل:

- امين جان ته غږ کړه چې له دې ځايه زر ووځو.

ببري په امين جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امين جان څرک نه و. متين او ببری دواړه د امين جان د پيدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په منډو شول او امين جانه، امين جانه ناري يې هم وهلې، خو هغه ځينې ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو ځنګونه، د څېړيو نږدې ونې او نور ځايونه يې پسې ولټول، خو پيدا يې نه کړ. متين اندېښمن شو او د سر په وينستانو کې يې ګوتې تېرې کړې، فکر يې وکړ چې ترې وتښتېده. په همدې اندېښنه کې متين د کرېنګ غاړې ته ورغی. هسې يې لاندې وکتل. سترګې يې پر امين جان ولګېدې چې د کرېنګ په نيمايي کې په ولاړه ډبره کې بند و او لاسونه يې ښکته ځړېدل.

متين په بېړه د وسله والو له پيکپ موټر نه اوږد پړی رواخيست. د پړي يو سر يې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل يې له خپلې ملا نه تاو کړ، تر څو په امين جان پسې لاندې کوز شي. ببري وويل چې امين جان هسې هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به يې پرېږدو. داسې نه چې نوري ستونزې رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متين يې خبره ورپرې کړه. ويې ويل: زه دا منم چې په دې ډول ماموريت کې بايد دې شيانو ته پام ونه شي خو بيا هم دلته له يوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له موږ سره په دې ماموريت کې زيات مرسته کولی شي. متين د کرېنګ پر لوري روان شو او

https://mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري غږ پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بیا یې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بیا یې هم راخېژوو او په یوه مناسب ځای کې به یې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متین په کوزېدو پیل وکړ. هغه څه چې ده ته یې د پولیسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن یې عملي کول. که څه هم د متین لاسونه د پړي په مقابل کې نازک وو او سوی یې کاوه، خو په کړنګ کې یې پښو ته مناسب ځایونه پیدا کول او ډېر زور یې پر پښو راوست.

متین په ډېر احتیاط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډبرې پرې راخطا نه کړي او پر سر یې ونه لګیږي. دغه شیبه د یوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متین یې حمله وکړه. له ډېرې ویرې د متین له خولې ویرونکې چیغه ووته. دده سوي چیغې په کړنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې یې انګازې همداسې رواني وې. متین د مارغه له ځالې نه په بیړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببري چې د متین چیغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه یې پړي راغږ کړ:

- متینه! ته ښه یې؟

- هو! ښه یم. مارغه وویرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببري د زړه درزا کراره شوه، خو د متین زړه همداسې ویرې اخیستی و.

متین په یوه وحشتناک کړنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د څېړې هغې ونې ته ورسېده چې د کړنګ په منځ کې ولاړه وه او امین جان په

کې بند و.

متین لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ویرې نه ډکه وه. د کړنګ په منځ کې له ولاړې څېړې نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متین که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې یې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته یې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکې د ببري خبره یې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وي.

د پولیسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس یې د امین جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض یې وکوت، خو امین جان نور په دې دنیا کې نه و. متین ته یې کورنۍ ورياده شوه. د هغه پلار یې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ یې په زړه لا ژور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو یې اوښکې توی شي. له ځان سره یې وویل:

متینه دا خو یې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امین جان د وسله والو په لومړیو ډزو کې پر سینه لګېدلی او له هغې وروسته بیا له کړنګ نه لاندې خطا شوی و.

متین غوښتل چې لومړی امین جان وتړي، وروسته په خپله وخېږي، بیا به له ببري سره یو ځای پړی کش کړي او امین جان به وخېژوي. د پولیسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امین جان جسد وتړي، خو ده لا د امین جان جسد نه و تړلی چې د کړنګ په منځ کې پر ولاړه څېړه چې ریښې یې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د څېړې ریښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متین

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پړې کلک ونیوه خو کالي یې د ځېرۍ په ببرو ځانګو کې بند شول او له ځان سره یې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متین له کړنګ نه خطا شو، نو ببري خو سوي چیغې پسې وکړې چې مړ یې او که ژوندی؟ خو د متین له لوري ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونیوه او دعا یې وکړه: یا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژېړ تښتېدلی و. وارخطا و او په ویره یې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټي، ډبرې او شیلې نه په ویره کې و. ځان یوازې ورته ښکارېده. نور یې له متین نه لاسونه ووینځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له ده سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متین پسې کوز شي او کنه؟ خو له ډېر فکر کولو وروسته یې له ځان سره وویل: د ملګرتیا حق پر ځای کړه. همداسې یې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متین مړی پیدا او ښخ یې کړه. خپلې سترګې یې د لاسونو په ورغویو داسې وموښلې ته وا اوس له خوبه راویښ شو. پر ټوپکونو یې سترګې ولګېدې. په بیړه پرې ورټیټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخیستل او اوږې ته یې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شیبه یې د پېښېدو ویره وه؛ مخنیوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا یې لوړې، ژورې خارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سیمه کې کوم څاروي یا شپانه، نه لیدل کېدل، ځکه دا سیمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سیمې خلک له ویرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخیست، نو له پښو نه به یې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځینو ځایونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لوري ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متین پیدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متینه وه متینه... څو غږونه یې وکړل، خو متین غږ نه کاوه. بېخي یقني شو چې متین نور په دې دنیا کې نه شته.

ببری نا امیده و، خو بیا یې هم په متین پسې هاخوا او دېخوا کتل. د ځېرۍ ازغنه ونه یې ولیده چې هلته لرې پرته ده. منډه یې ور واخیسته. پر هغو زېو اوبو ور ګډ شو چې له چینې نه رابهېدې. ځېرۍ ته په رسېدو یې پر متین سترګې ولګېدې چې په وینو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متین ښایسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې وربېرې. زړه یې راډک شو. څو سوي چیغې یې وکړې. دده چیغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر یې وژړل او په دې ډول یې زړه یخ کړ.

یو ځل ببري ته ناڅاپه وریاده شوه چې ته خو یې یو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متین ژوندی وي. اوښکې یې پاکې کړې. پزه یې کش کړه او د لاس څټ یې د متین د غاړې پر رګونو کېښود. د پولیسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنیو طبي مرستو نه چې ده ته یې د پولیسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخیست. اول یې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسیجن لار یې بنده کړې وي، خو ورمېږ یې روغ و. بیا یې د متین خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه یې مات او مری ته ورغلي وي، خو غاښونه یې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://rahmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورساوه، نو ورسره دسمال يې د هغه پر خوله کېښود او پوکی يې په کې وکړ، تر څو ناروغ اکسیجن پوره کړي.

کله چې ببری د اکسیجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته يې د متین لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځای يې مات دی. بالاخره يې ولیده چې یو لاس يې دوه ځایه مات دی. ببري اول د لاس ترل پرېښودل، ځکه د متین له ټپونو نه وینه بهېدله. لومړی يې د امین جان کمیس څيرې کړ او بیا يې د متین هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وینه يې ضایع کوله.

ببری چې د ټپونو له تړلو وزګار شو، نو څو سیده لرګي يې پیدا کړل. د متین مات لاس يې سره سم کړ. متین د هډوکو شدید درد محسوس کړ. چیغه يې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي یوه او بل څنګ ته کېښودل او بیا يې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امین جان له کمیس نه يې جوړ کړی و.

ببري ته د متین حالت ښه ولیدل شو. په لاسونو يې پستي شګې یوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځای يې په کې جوړ کړ. د امین جان زني يې پر یوه ټوټه وتړله. په ایستلي کنده کې يې کېښود. مخ يې قبلې ته کړ او شګې يې پرې واړولې. د بښنې دعا يې ورته وکړه: خدای ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کړنګ نه وړه ډبره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببری يې وډار کړ. په بېړه يې ټوپک رواخیست. د کړنګ سر ته يې وکتل، خو هغه مارغه يې تر سترګو شو چې متین يې ویرولی و.

ببری تندي اخیستی و. لاړ، پر یخه چینه يې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغی. دواړه ټوپک يې غاړې ته واچول. بیا يې متین په شا کړ، تر څو يې یوه خوندي ځای ته ورسوي. ببری مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او کنه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له یوې خوا متین، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخیستي وو. بل لور ته د دښمن ویره ورپسې وه او دریم د غره سخته لاره وه چې ده باید مزل پرې کړی وای. ببري هڅه کوله چې ستړیا وزغمي او له دې ځای نه متین خوندي سیمې ته ورسوي، تر څو يې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببری د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړی و او ویې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متین يې د یوه زنغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ويې کتل. همداسي بې هوښه و. ببری چې په خولو کې لوند خیشت و، نري باد ته يې ځیګر مخامخ کړ او د ګرېوان تڼۍ يې پرانیستې، تر څو يې خولې وچې شي. ښه شیبه يې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه يې وړوکی دوربین رواخیست. د غره له سره يې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو یوازې د غرونو کړې، د ګورګورو او زنغوځيو له ځنګلونو او بیزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ وریاده شوه:

د غره له سره لارې څارم
نه یار مالوم شو نه يې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وریادېدو سره د متین خبره ور په زړه شوه چې ورته ویلي يې وو: " هلکه داد ماشومتوب کالي نور مه کوه " ده د متین په خبره کې سترګې ګنډلي وې. نږدې ملګری يې په بد حال و. په دې غرنۍ

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمه کې يې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان بېوازې احساس کړ. پر دغه حالت يې زړه راډک شو. سترګې يې نمجنې شوې، خو زر يې ځان سره سم کړ او غلې شان يې وويل چې دا ځای د فرياد نه، بلکې د توري دی او ځان وباسه.

ببری د ټوپکو راواخيستو ته ورټيټ شو چې په همدغه شيبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې يې د ببري له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بيلوټ (ګېټ) يې کش کړ. مرمۍ يې تېره کړه. د ډبرو او ونو بېخونه يې وکتل چې له کوم ځايه ډزې پرې وشوې. سړي يې وليد چې ببري څنې د ډبرې تر څنګ پروت و او پر ببري يې وېرونکی غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسليم شه، بله لاره نه لرې.

ببري ورته وويل: زه هم ستا په څېر مجاهد يم. راځه چې خبرې وکړو. خو هغه بيا هم د وسلې غورځولو ټينګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګری ولم.

د وسله وال په دې خبره ببري ټکان خوړ. ټوپک يې کېښود، خو په زړه کې ويرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو يې نه پرېږدي. ببر څنې سړي له تېرې پښې رواړوله. د ټوپک شپېلۍ يې مخامخ ببري ته نيولې او ور روان و. خو ګامه چې ورنږدې شو، د سړي پښه د نښترو په لوخو کې ونښتېده او پر ځمکه ولوېده. ببري له موقع نه ګټه واخيستله. د سترګو په رپ کې يې ټوپک ته لاس کړ. سړي يې خو ډزه وويشت او ځای پر ځای يې وواژه. شاوخوا يې وکتل. که ګوري چې يو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. ننبه يې پرې راوړه. پر ماشه يې ګوته ټينګه کړه. څو پرله پسې ډزې يې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببري د زنګونځي ډډې ته سنګر ونيو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سيمه يې تر نظر تېره کړه. وروسته يې دوربين رواخيست او هر ځای يې وکوت، خو نور وسله وال يې ونه ليدل.

د ببري ځان ته فکر شو. زړه يې په ټوپونو و. خوله يې وچه او بدن يې رپېده. هغه پرله پسې پېښنو ويرولی و. لاسونه يې هم لړزېدل. په همدې حال کې يې متين پر شا کړ او مزل يې پيل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تيره، ونه او بوټی بلا ښوي وو. احتياط يې ډېر کاوه او دا ځل يې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببري چې په ننبه کړي کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخيسته. کرار، کرار يې د ورانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه يې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغيو او نورو حيواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببري وېره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور يې وخوري او يا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې بره شوه. ببری ودرېده. شا ته يې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې يې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله يې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په يوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جيب نه يې دوربين راوويست او د خېمو پر لور يې واچوه. ويې ليدل چې په کټ يې يو سپين ږيری ناست دی. د خېمو تر څنګ څو اوزې (بزې) تړلې دي. د سپين ږيري مخې ته يو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. يوې ښځې پر تيرو باندې تې اېښې او ډوډۍ پخوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري چې د ورتلو ځای پیدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه یې واخیسته او شکر یې وویست چې یو څوک یې پیدا کړل.

د سپین ږیري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک یې؟ ببری ځای پر ځای ودراوه او له هغه وروسته یې په ټیټ غږ ځواب ورکړ:

- موږ طالبان یو. په جګړه کې مې اندېوال زخمي شو، نو د طیارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپین ږیري د ټوپک شپېلۍ ټیټه کړه او ترې ویې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپین ږیري تکیه کلام و.)

- ملګری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپین ږیری خېمې ته ننوت. پر کټ یې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببري ته یې غږ وکړ چې مریض دې راوړه.

ببري متین خېمې ته ور ننوویست او پر کټ یې څملاوه. سپین ږیري د واسکټ له جیب نه چې ډېر جیبونه یې لرل، لاسي څراغ راوویست او ویې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متین خبره یې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) یې له نظره تېر کړل او بیا یې د هغه پر نس باندې ګوتې ټینګې کړې چې پړسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې ویښتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې یې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لړې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلې ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

ببری چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپین ږیری له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ:

- لالمې وه لالمې (للمې) که خدای کول، څه شوې.

للمې پر تبۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مړۍ (ډوډۍ) پخوم.

- ته مړۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زنغوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیری خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپین ږیری له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیری په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخمونه لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور وکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخمونه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، مونږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومی اورېدل کېده او ببري یې کړه وړه په ځیر سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه یې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او یا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

ببري وویل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زنغوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پټۍ یې ترې تاووله. ببری ویرې اخیستی و چې د متین زخمونه خراب نه شي او هم حیران و چې د زنغوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه وشو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د برېت ویښته ورغلي. پزه یې سره منجه

https://mohmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدایه! شکر یې وویست او بیا یې ببري ته وویل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اوربدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د زېغوځي ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په تل کې د انګرېزانو پر چونۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په میدان کې ورسره و، وویل: " زما پر اوږه د زېغوځي ژاوله کېږده او ویې تړه، خو چې غازیان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي." بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د زېغوځیو ژاوله استعمالوي.

سپین ږیري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سید اکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین ږیري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اورېدلي وه چې سید اکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین ږیري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او ببري ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متین خوله خلاصه کړه او سپین ږیري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بیداریږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین ږیري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا ګورو. په دې وخت کې د سپین ږیري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړیه (ډوډۍ) در واخله. سپین ږیری ووت او ډوډۍ یې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپین ږیري غوړه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور یې نه شم خوړلی، موړ یم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنګه یې نه خورې؟ ولا چې خوړلي دې نه وي. سپین ږیری چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست یې بېغیرتوب باله، نو ځکه یې ببري ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنیو خلکو سره نابلده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپین ږیری یې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او ویې خوړې چې سپین ږیری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ډوډۍ وخوړل شوه، سپین ږیري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزی وینې، پر هغه ویده شه او کرار خوب وکړه. دلته ویره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببری د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره یې وویل: سپین ږیریه څه خبر یې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي یو.

ببری چې د خوست او ځدرانو تر دري پورې خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنیو لارو پر شا د متین وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر ویښ پاتې شي، د خوب ورېښمینې غېږې ته یې ځان وسپاره.

سپین ږیري د متین د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض یې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخیستل یې عادي او د زړه حرکت یې هم ښه و. سپین ږیري د ګوتې په واسطه د متین د سترګو پردې پورته کړې. څراغ یې ور بل کړ. د هغه کسي یې وکتل او له ځان سره یې غلي وویل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه یې هم له ځان سره وویل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږمۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښایسته ښکارېده. نري باد د ننښترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلمیان چې ډول ته څښې اچوي او څېرې هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې یې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښایسته طبیعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به یې وحشت خپراوه.

سپین ږیری همداسې ولاړ و او په یوه غره کې یې سترګې نیولي وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او یا یې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس یې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپین ږیري مخ ور واړوه. ویې لیده چې یو غټ پش یې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پش یې پسې واخیست.

سپین ږیری خېمې ته لاړ. لاسي څراغ یې ولګاوه. که ګوري چې متین لړ غوندې له خپل ځای نه بې ځایه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې یې پټې وې. پښې او لاسونه یې هم نه ښورول. اوبه یې رواخیستې. په یوه لاس یې د متین خوله خلاصه کړه او په بل لاس یې یو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی یې لوند شي. وروسته له دې سپین ږیری د کټ تر څنګ کېناست. سر یې په خپلو زنګونو کې ننوویست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ویده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببری په بل ځنګ واوښت، د سپین ږیري غږ یې واورېده چې د قرآن کریم تلاوت یې کاوه، خو د میندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې یې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې یې سره ور وستې او ټکونه یې ترې پورته کړل. خوله یې وازه کړه. اررمۍ یې وکړ. متین ته ورنږدې شو، خو متین همداسې بې هوښه پروت و. بیا یې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور یوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره یې وویل: لږ غلی شه کوندې سپین ږیری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او ځو شیبې چې نورې هم تېرېدې، سپین ږیری په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته یې د کوزې له ایښودو سره غبرګه کړه: ژڼیه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببری رښتیا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپین ږیري تلاوت او د میندانۍ غږ راویښ کړ.

ببري کوزه واخیسته او سپین ږیري ته یې وویل چې ته وګوره ځوک خو به نه وي؟ سپین ږیری مخکې شو او ببري ته یې وویل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپین ږیري غږ ته انتظار و چې کله ورته وایي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپین ږیري نه چې ببری هېر شوی وي، ځکه بیا یې هغه غره ته کتل چې په نیمه شپه کې یې سترګې په کې ګنډلي وې. د سپین ږیري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببری هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا یې متین ته تلوار و چې څه وربانډې شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپین ږیري پر اوږه یې لاس کېښود او سپین ږیری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببری یې ولید، نو زر یې ځان سره سم کړ او ځان یې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپین ږیری مخکې او ببری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپین ږیري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زویه! د ښتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.
- ابا چای تیار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپین ږیري ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، خوریې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره یوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتیاط یې کټ پورته کړ. د باندې یې راوویست او د هغه ښتر لاندې یې یووړ چې سپین ږیری به هر سهار هلته چای څښه. د متین په لیدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه یې په دې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو لیدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ویربده چې هسې نه سپین ږیری د طالبانو خاص سړی وخېږي. ورباندې پوه نه شي او همدلته یې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپین ږیري ترینه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته ونښایه.
- زما نوم ببری دی.
- ببریه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟
- دده نوم متین دی.
- په اصل کې د خوست یاست؟
- هو.
- په خوست کې د کوم ځای یې؟
- زه خو په خپله د خوست د مرکز یم او متین ځدراڼ دی.
- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟
- هو.

سپین ږیري د شیدو پیاله واخیسته. سړپ یې ترې پورته کړ. غړپ یې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره یې اوممممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وویل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپین ږیري یې سترګو ته وکتل. د ږیري څو تاره یې په ګوتو کې ونیول او په مسکا یې وویل:

- باز خان
- زامن، ورونه او وربرونه... څوک لري او که یو ته یې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې یې سرې شوې. ببري ته یې د ځواب پر ځای یوازې وکتل او نور یې هېڅ ونه ویل.

ببري چې دده دا حالت ولید نو ترې غلی شو او بیا یې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پیاله یې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی یې ور وکړ، تر څو یخ شي، خو شیدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه یخ کېدې او ببري پیاله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتیا خوره شوه، خو په دې ښکلي غرنۍ سیمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حیواناتو اوازونو چوپتیا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ یې ورته ونیوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج یې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه ښېتر ته یې وکتل. نور ښېترونه یې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ایستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د ښېتر په شان ځواني ده
زما نیستي ده چې روان له ملکه یمه

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه ښېتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونیو. ټوخی یې وکړ او بیا یې په خندا وویل:

- ته چې طالب هم یې نو په دې نه پوهېږې چې چای او یا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري هم وخندل، خو دا خندا يې د وارخطايۍ خندا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شيبه پس د پښنو ښکالو راغله. د پښنو له غږ سره وړې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببري ور وکتل. که ګوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی يې پر اوږه دی. ببري زر ورته شا کړه او مخ يې بل خوا واړوه.

للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر يې دنګه ځواني درلوده. د بطې په شان يې اوږده غاړه وه او سترګې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار ځوانې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول، ځکه پلار يې سپين ږيری و. د اوبو ژی يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلی رواخيست. سر يې لرې کړ. دوه ګوتې يې ورټيټې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببري ته د نسوارو دوړه باد وروړه. پزه يې وتخنېده او څو زورور پرنجي يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترګو اوښکې روانې شوې او پزې يې هم سرپ سروپ جوړ کړ.

باز خان ترې وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو ګرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجی يې وکړ.

باز خان وخندل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترګې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيری باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې څو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکی په ښه کېدو شو. د څېرې څو لرګي يې په بيړه سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته ببري له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوښ راغی او سپين ږيری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

بازخان لا د متين پر شاوخوا راګرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غرونو کې انګازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکری سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د ښنتر خوا ته يې ور وړ.

سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سړې (يخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببري ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار يې کينوه او که خدای کول، لورې ته يې شاته تکيه کېږده. ببري

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متین راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متین شاته یې ټولې بستره کېښوده، تر څو متین شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته وویل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکې وه. پر زړه نرۍ وه او د متین پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه یې راډک شو. له سترګو یې اوښکې راغلې. غلې یې د اوښکو په وچولو پسې د ټیکري پیڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متین خولې ته د شیدو جام ور پورته کړ او ویې ویل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غړپ غړپ، ای زمریه سړیه داسې...، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خیره ښه شې او شاباس.

متین له شیدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وویل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متین د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپین ږیري ور سره ونه منله او ټولې شیدې یې پرې وڅښلې.

نن یې دریمه ورځ وه چې متین په هوښ راغلی و. له پخوا نه یې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن یې کمزوری و او زخمونه یې پوره نه و جوړ شوي.

متین په ځای کې وښورېده. له درده یې خوله جینګه کړه او د کېناستو هڅه یې کوله. ببري ورمنده کړه. په جګېدو کې یې مرسته ورسره وکړه او تکیه یې ورته سمه کړه. متین چې کېناست، نو شاوخوا یې وکتل. له ببري نه یې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امین جان مړی همالته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واړولې.

متین غلی شو. بیا یې ژوره ساه واخیسته او د دعا لپاره یې شنډې پرانیستې:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.

متين د اوبو کوزه پورته کړه. ځو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:

- دا ښکلي سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! موږ يې هم نه پېژنو، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.

متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:

- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا تربور دی.
- زما تربور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.

د ببري دې خبرې ته متين کمزورې خندا وکړه او نور غلی شو.

ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزې) راواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګری ببری يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د ښېخې تر ځنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو ژر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.

د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نرې باد يې ږيره پر څيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه ښنبتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به تول هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:

- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر تول سيرلي پښې راتاو کړي.

د باز خان دې خبرې ته تولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له نارې سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.

کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، توک، توک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او ځو شيبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:

- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا ځو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر ځو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.

متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به توله ورځ د متين د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسې کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې ځنګه به يې پر اوښانو د ځدرانو له غرييزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنګه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمڅۍ هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه يوې او بلې خواته ايښي وو. متين په کټ کې، ببری او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډوډۍ يې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او ببري ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ رانه ونيو او زما خپلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ رانه ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خپلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره نارې وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسۍ مارسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا نارې وهلې، خو هغه چا به زيات غورځې (نارې) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځې کول. يوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځې کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سرې ځملاوه او په پټکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته يې خپل اوښ راخوشې کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې وازه کړه. اربمی يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه نن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدرانو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلی شو. بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنګي ځدرانو د "غورمې بولی" يم. (دا په ځدرانو کې ځان ته يوه پلارينه (قبيله) ده.) پلار مې سلام نوميږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيرې ويښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوې؟

- هو، زرمير زما نيکه و کنه.

https://nomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متين يې پر تندي ښکل کړ او زياته يې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خورېې دی او له دوی سره يې ښه تګ، راتګ کاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتيا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او ځپو يې په غرونو کې انګازې خورولې. متين، ببرى او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتيا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه ياست. متين او ببرې يوه او بل ته په وارخطايۍ سره وکتل او د سپين ږيري په خبره حيران شول.

سپين ږيري چې د دوی حيرانتيا وليده، نو ډاډ يې ورکړ او ورته ويې ويل: که خدای کول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره کوم، خو چې پر ما وسله وال او يا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او يو وړور مې پروسږ کال ووژل شول او يوازې دا يوه لور مې پاتې ده. لور مې يو خدای ج لري او يو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متين او ببرى هم غمجن شول. د لانټين پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان يې رڼا نه کوله. متين د لانټين په تته رڼا کې د باز خان څېرې ته وکتل. زړه يې پرې وسوزېده او له ځان سره يې وويل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډکې وي، خو شپې او ورځې يې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو يې وينې څاڅي. جنګه دربانډې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېنښوده.

متين په همدې سوچونو کې و چې پيشو رامنډې کړې. د دوی تر مخ پر لېمڅي تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. ببرې لانټين ته لاس ور اوږد کړ. پلته يې پورته کړه او رڼا زياته شوه. متين وويل: پلته يې مه پورته کوه چې بيا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه کړه: پرېږده يې، څه د سرې سر به وخوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان يې وکړ. متين د لانټين رڼا کې په لاس تړلي ساعت ته وکتل او بيا يې وويل: اوهووو....، دا خو څه کم يوه بجه ده. درځئ چې ويده شو.

متين کټ کې ناست و، ايله وغځېده. ببرى هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لورې لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تياري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کې د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوځولې. بل لورته به کله، کله د ماشينونو غږ او د يو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بيا په همدې غرونو کې د کروميټ ډبرو د کانونو خپل سري کيندنې رواني وې. کروميټ ډبره د خلکو لخوا په غيري مسلکي ډول له کانونو را ايستل کېده او بيا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسيس کېدله. په پېټيو کې منظمه بندېده او بيا د کراچۍ بندر له لارې په بېړيو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتياز يې دواړه د پاکستان کېدل.

شين سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپې جوړ شو؛ تا به ويل چې چا څوک چپه کړي او تر ستونې يې نيولي.

باز خان چې خرپې واورېده، نو په بيړه يې تر بالښت لاندې ټوپک رواخيست او شکمن ځای ته يې ورمنډې کړې. ببری هم بيدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو زر يې خپله وارخطايي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې يې څه شی وويشتل. ببري هم د تيرې شاته سنګر ونيوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببري په حيرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په ستړي غږ يې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه يې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببري ژوره ساه واخيسته او بيا دواړه يو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متين هم د ټوپک په ډزو پسې راويښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر يې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متين ته ببری ورنږدې شو، نو ترې وبې پوښتل:

- متينه څنګه يې؟

- نور ښه يم، خو زما زخمونه او لاس بايد ډېر زر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته يو او زه وينم چې ای ايس ای د طالب په جامه کې فعاليت کوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بیړه مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خیره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متین ړیره وګروله او زیاته یې کړه:

- زما ړیره تخنیږي. هسې نه چې د سرېښو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت یې پاتې دی؟

- څه باندې دوې میاشتې وخت ورته شته دی او د ویښتانو د شنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله موږ به له دوو میاشتو نه په لږه موده کې بریالي کېږو.

متین په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې یې وښورولې. بیا یې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري یې پر ځای پاتې وه.

د ببري پام شو چې باز خان بیا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې یې ورته کتل او په هغه ورځ یې هم د نن غوندې په څېره کې غم ښکارېده. ببري متین ته اشاره وکړه او ویې ویل:

- باز خان مې څو ځله ولید چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببري لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمي غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تیار دی.

باز خان سوړ اسویلی وکړ، خو چې پوه شو د متین دوی ورته پام دی، نو په زوره یې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متین او ببریورباندې پوه نه شي او بیا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

درې واړه تر ښتتر لاندې چای څښلو ته کېناستل. پیالې یې ډکې کړې او سپین ږیري په خیرن واسکټ لاس ننویست. یو موټی زنغوځې یې متین ته ورکړل او یو موټی یې ببري ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله یې اوبه ورغړولې. بیا یې زنغوځې تر چینجنو غاښونو لاندې کېښودې او ټس یې ترې پورته کړ.

هلته متین هم شخوند وهل پیل کړل او له دې سره سم یې وویل:

اوممممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، ښه اورته (وریته) شوي دي.

هاخوا ببری له خرسنې ډوډۍ ګوله وکړې او بیا له پیالې نه سرپ پورته کړې.

کله چې چای وخوړل شو، سپین ږیري للمي ته غږ کړ:

- لالمي! راشه د سلام له زوی متین سره سترې مه شي وکړه، دی خو زموږ خوریې کېږي.

د متین زړه په ټوپونو شو. په څېره کې یې وارخطايي ولیدل شوه، په لړزېدلي غږ یې وویل:

- هېڅ کیسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بیا عزیزانو ته وایې چې له باز خان کره تللی وم او په سترې مه شي هم نه پوهېدل.

للمي غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپین ږیري غاړه تازه کړه او بیا یې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ ځنډ وروسته للمه راغله. متین ته یې لاس ورکړ او ورته ویې ویل:

- سترې مه شې.

- جنتي شې.

https://www.momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين لاندې کتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه يې سترې مه شي ورکړه.

- وروره سترې مه شې.

ببرې هم په داسې حال کې ځواب ورکړ چې لاندې ځمکه يې ګروله.

کله چې للمه روانه شوه، نو متين د شلخوا غلي پسې وکتل او له وارخطايۍ نه يې د زړه دربې دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو يې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو کوټي په هنداره کې خپل مخ ته وکتل. پر پزه يې ببر وېښتان ولاړ و. له هغو نه يې اوږد وېښته په ګوتو کې ونيو او له بېخه يې وويست.

متين د للمې په فکر کې و چې پرون يې ولې پټ، پټ ورته کتل. که يې پلار ورباندې پوه شي او يا يې ووينې، نو دده حيثيت به نه يوازې د دوو پيسو شي، بلکې د ژوند څکه ولاکه ځيني وکړي.

بل لور ته ببرى همداسې د ځمکې په ګرولو اخته و او ليکې يې په کې ويستې. يو غټ مېږى راغى او پر لنګې يې وچيچه. بې اختياره يې لنګى په ښپېړه وواهه. شرک ته يې متين او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر يوې شيبې درې واړو ښه وخندل.

چې د خندا زور کم شو. څو شيبې غلي ناست وو. متين يو وار ببرې ته وکتل او بيا يې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ويل چې زامن او ورور دې ووژل شول او يوازې يوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او که بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسکا ورکه شوه. تر څو شيبو پورې غلى و. بيا يې متين ته په سرو سترګو وکتل او ويې ويل:

- کيسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه يې کړم.

متين په کټ کې ځان سم کړ او ببرې هم د ځمکې ګرول پرېښودل.

سپين ږيري باز خان لاړې تېرې کړې او کيسه يې داسې پيل کړه:

- په دې غره کې مې د اوزو او پسونو يوه لويه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لويه هستي وه. د هغه رمې په برکته مو د ژېغوځيو ډېر ځنګلونه واخيستل. رمه به مو په ژمي کې ستاسو د بوليو د منطقې (سيمې) له لارې، د ښنګوستي (په تنګي ځدرانو کې د درې نوم دى) په دره ننوويسته او د ځمبخې پر کنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمى هلته وي، ځکه چې په ژمي کې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلى شو. د اوبو کوزه يې پر سر واړوله. اوبه يې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته يې د څادر په څنډه خوله پاکه کړه او کيسې ته يې دوام ورکړ:

په اوړي کې مو بيا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړى مو کله په يوه غره او کله په بل غره کې څروله چې زما ورور او زامن به په مياشتو، مياشتو ورپسې وو. دوى هم خوشال وو، ځکه پيسې يې ګټلې. خو يوه ورځ په هاغه مخامخ غره کې (هغه غر يې ور وښود چې دى به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او يو ورور په رمه پيسې وو چې د امريکايانو جيټې راغلې او بمبار يې پرې وکړ.

کيسه دردناکه وه. سپين ږيرى غلى شو. د سترګو په کونج کې را روانه اوښکه يې پاکه کړه. شاوخوا يې وکتل او له لږې چوپتيا وروسته يې په ژړغوني غږ زياته کړه:

که خداى کول، بمبار دومره سخت و چې پر غره يې اور بل کړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهيځ تر اتو بجو روان و. دا خونړي بمبار چې کله غلى

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو خان مې يوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطيقه کې ډېر ځوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې يا مې مړي او زخميان نه وو ليدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه ليدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه يې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته يې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې د دوی شهادت قبول کړي.

متين او ببرې ورپسې امين کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کيسې ته يې داسې دوام ورکړ:

له ځلورو سوو نه زياتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې يوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزيزان خبر شول. دوی خبريالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو يې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ريډيو (راډيو) ده، په هغه کې مې خبرونه نيولي وو چې دا واقعه يې اعلان کړه. ويې ويل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئيس) حامد کرزي کميسيون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې ربښتيا يې د وطن خلک (ملکيان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه يې کميسيون مالوم شو او نه يې مميسيون.

د باز خان کيسه پای ته ورسېده. ببرې او متين هم دده پر غمجنه کيسه ساړه اهونه وويستل.

متين او ببرې پنځه ځلوېښت ورځې هملته وو. د متين زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس يې هم خلاص کړی و. متين به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرين کاوه، تر څو يې بدن وده وکړي او په راتلونکې کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببرې له باز خان سره و. که هغه به د لرګيو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به يې کاوه، نو هم يې له څنګ نه، نه جلا کېده.

يوه ورځ باز خان او متين د سهار په ځړه کې د لرګيو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متين چې له خوبه راويښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېښي وه. هغه يې ور واخيسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پيل کړل.

للمې د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متين پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متين د ځوانۍ په ليدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متين اوس بيا د ګل په شان په غوړېدو و. متين له پخوا نه ښکلي او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارکۍ خو لا پر ځای پرېږده.

متين په منډو سر و. ځان يې ښه سترې کړی او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم ښنتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شيبه له ښنتر نه د للمې پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راوېښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متين ته يې ورغږ کړ چې چای څښلو ته راشي.

متين ځای پر ځای ودرېده. حيران يې ور وکتل او ويې ويل:

- ته دلته څه کوې؟

- تا پسې راغلم، چای تيار دی.

متين اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بيا به يې وڅښم.

- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بيا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متين ورغی. يوه شيبه يې په خړو، خړو ورته وکتل او بيا يې په ترخه لهجه وويل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر يم او ته ښځه.

- ما خو پردې چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږې، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جيب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې رواخيست. متين ته يې ورکړ او بيا يې زياته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې سترې کېږې، نو بيا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان سترې کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متين رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي وليده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وويل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متين تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بيا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ايخوا ديخوا واړوه. ښايسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم وريادہ شوه چې شيبه وړاندې يې ورته وويل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږې، نو بيا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متين ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې تورې سترګې وريادې شوې، ښايسته ورته ويسېدې. دومره ښايسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. يو څه يې محسوس کړل، داسې لکه د هغې خندا چې اورې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متين چې کله ځان ته پام شو، نو ځان يې ملامت کړ او ويې ويل چې ته يو پوليس يې او پوليس بايد هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پوليس ته اول کورنۍ او بيا هېواد ور تر غاړې دی.

متين لکه ليونی ځان ته ګړېده او خبرې يې کولې. همدا شيبه دوی هم راورسېدل. ببرې د لرګيو پنډ پر شا و او غږ يې پرې وکړ:

- وه متينه! څنګه له ځان سره ګډ يې؟

متين د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره يې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببری پوه شو چې متين څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بيا د ببري او متين په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او يو ځای لوی شوي وي.

ببري ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متين ورته وويل چې زه تاسو ته منتظر وم، تر څو تاسو هم راشئ او يو ځای يې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متين ته وويل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متين په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه ياست، يوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر يوه له خپلې پيالې نه سړپ پورته کاوه.

متين ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- زه او ته بايد سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه يم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متين پر دې خبره ببری حيران شو، د هغه خبره يې پرېکړه:

- خو زه دې وينم چې ته لا ارام ته اړتيا لرې، نو ولې دې بېړه شوه؟

متين دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه يم. بايد کار مخکې يوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببري ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وايه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متين په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپين ږيری هم پاڅېده. څادر يې ورسره واخيست او ويده کېدو ته لاړ. ببری هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متين چې هر څومره ځان ويده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې يوه، يوه خبره وريادېده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه يې په کيسه کې نه يم، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښايسته څېره او له هوسۍ نه پور کړې تورې سترګې وريادې شوې، نو زړه به يې په سينه کې په ټوپونو شو او د هغې د بيا ليدو تلوسه به ورسره پيدا شوه.

بل به چې سبا ته د تګ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای نه پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې يې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې يې څو ځلې پر ځان ايت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر يوه ډډه شو او کله پر بله، خو تر اخره نه ويده شو او نه يې هم د للمې له يادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ يې وکړ. متين هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې يې بې اختياره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښايسته سترګې ور پورته کړې وي. ددې خبرې په کولو سره متين په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدايه توبه...

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې يې وويستې. د سهار يخ باد پرې ولګېده. خوند يې ورکړ او له ځانه سره يې وويل چې دا باد به د للمې پر خېمه هم لګېدلى وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متين د للمې په مينه کې کراره کرار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمې سره يې مينه ده، خو د هغې په ورياديدو به يې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به يې کاوه.

متين ټوله شپه د للمې په مينه کې غرق و. حال يې د مجنون غوندې و.

متين هڅه کوله چې دى يو پوليس دى او پوليس بايد په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم يې نوم بد شي او هم يې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متين هم ناتوانه و، زړه يې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متين دغه غريبزه سيمه چې پخوا يې هره ونه او بوټى ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمې پر سر بوټي، ونې او کاڼي له رنګينيو نه ډک و او په فکر کې يې له دې هر څه نه ښکلاګانې ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راويښه کړه او ورته ويې ويل چې پاڅي؛ چاى وختي تيار کړي، ځکه متين دوى روان دي.

للمې چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې يې په زړه کې سوي څړيکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بيا يې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حيران، حيران وکتل، خو پښتنه پېغله وه، نو ځکه يې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمې چې لمونځ ادا کړ، اول يې د زړه د صبر دعا وکړه او بيا يې متين ته د خير او دده د ښه ژوند لپاره خداى ج ته زارۍ وکړې. وروسته پاڅېده. په بيړه يې چاى تيار کړ. د متين او ببري د سفر لپاره يې د غوا په غوړيو

کې له خيشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټيکالي پاخه کړل او په دسمال کې يې ورته غوټه کړل.

له چاى څښلو وروسته باز خان متين ته وويل چې که خداى کول، ته لا ښه شوى نه يې، خو ضد کوې. متين ځواب ورکړ چې بيا بيخي پرې ناوخته کېږي. کېداى شي چې هوا يخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموريت سختېږي. شپې يې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زيات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟

- سره کوښښ ته.

باز خان له چاى نه غړپ وکړ او بيا يې بې له مقدمې زياته کړه: که خداى کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که اى ايس اى ورته وايي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوى د ځدرانو په سيمه کې د زياتو خلکو زامن، ورونه او پلرونه برمته (يرغمل) کړي. دا کار يې ددې لپاره کړى چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړى کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دى چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوى هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پيدا شي او يو څوک يې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متين فکر د للمې په ليدو کې و، خو بيا يې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ويې پوښتل چې دا کسان به سړى څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له ګيرې نه د چايو څاڅکي پاک کړ او بيا يې زياته کړه: که خداى کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره يو څوک پيدا کړم. تر اوسه برياﻟﻰ شوى نه يم، ځکه تاسو ناڅاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې، خو تر څو چې تاسو هلته رسیږئ، نو زه به هم یو څه وکړم. بل مو
دي ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په
دې منطقه کې یې خلکو ته زیاتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وخوړل شو. د متین که څه هم تګ زړه
نه غوښته، خو اوس پښتو او غیرت نیولی و. یو خوا دنده ور تر غاړې وه
او بل یې له خولې وتلي وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بیا د متین لپاره خپه و، ځکه ویل یې چې متین تر اوسه لا سم نه
دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملیاتو پر مهال څه
پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زیاته یې کړه: که خدای کول، چې یو ځل مو د تګ
نیت کړی وي، نو بیا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متین او ببری له ځایه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه
ببري اخیستي وو، یو متین واخیسته او بل ببري. سپین ږیري باز خان بیا
نه یوازې شاجورونه له مرمیو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه یې
هم ورته وسپارل او دا یې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار
ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخیست، للمه هم راورسېده. ببری څو
ګامه لرې لاړ. متین ته یې وویل چې څو شېبې به پاتې شوی وای، خو
متین ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پیدا کړه، نو بیا
به راشم.

للمې متین ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به وږي شئ.

متین چې غوټه ترې واخیسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر یې لاس
ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متین د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بیا یې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان
ورکړ او دغه شارټې د مینې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متین هم له باز خان نه رخصت واخیست او روان شو، خو د متین دغه
تګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متین هم د للمې نه د لرې کېدو پر
وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شیشو ږدي او د شیشو د
درد څړیکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا
پسې کتل. متین چې کله درې ته کوزېده، نو شاته یې مخ واړوه او دوی ته
مسکی شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين له ټولې ورځې مزل وروسته پر يوه لوړه کېناست او ډبرې ته يې ډډه ووهله. له ستړيا نه يې رنګ سپين تښتېدلی او په ساه کې لوړ و.

ببری هم راورسېده او په ستړي غږ يې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متين جيبي نقشه پرانيسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې ځوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ويې ويل: سره کوښښ ته لا لار پاتې ده. موږ بايد په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښيار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وويل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه بايد مزل وکړو. متين له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متين بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري يې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې ستړی کېږي، خو بيا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنګ په يوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه يې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پټکي کې يې اوبه راوړې. وروسته يې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټيکالي يې خپل او د متين مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متين چې دا وليدل، نو يو ځل بيا للمه ورياده شوه او د هغې په بېلتانه کې يې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره يې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متين له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وويل چې زه پيره کوم او ته ويده شه. ببري که څه هم ټينګار وکړ چې زه پيره کوم او ته ويده شه، ارام ته اړتيا لري، خو متين ورسره ونه منله.

ببري د بالښت پر ځای ډبره تر سر لاندې کړه او پرېوت. ستړی و. څو شيبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متين ويښ او پيره يې کوله. پر زړه او ذهن يې نه يوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پېښې تېرې شوې وې؛ يوه، يوه وريادېده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یتیم کېدو رانیولي، د غربت تر سختو شپو، پولیسو ته ورتګ او بیا تر ننۍ پورې چې کوم تکلیفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول یې یو، یو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره یې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متین باندې شپه نیمایي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متین په دې نیت چې للمې به ور ته کتلې وي، تر اوږدې شېبې یې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلې وې او د هغې سیل یې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو یې نه یوازې د مینې لیونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم یې پر زړه لا خپلې منګولې خښې کړې. د هغې ورکړې دسمال یې رواخیست، پر مخ یې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند یې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ویده شو.

سهار زېړ لمر ختلی و. متین او ببرې دواړه ویده وو. څو بیزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لورې ته یې ورې ډبرې رغړولې چې اخر یوه ډبره د ببرې پر پښه ولګېده. سترګې یې وغړولې. که ګوري چې په وطن زېړ لمر ولاړ دی. متین هم پر مخ دسمال اچولی او تیږې ته یې ډډه وهلې، ویده دی. په بیړه یې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ یې وکتل. پر بیزوګانو یې سترګې خښې شوې. بیزوګان هم له ټوپک نه وویرېدل او په منډو شول. ببرې چې د دوی تېښته ولیده، نو د ټوپک شپېلۍ یې بېرته ټیټه کړه.

ببرې پر متین هم غږ وکړ، تر څو پاڅې چې ناوخته دی. متین چې له خوبه راویښ شو، نو په حیرانۍ یې ببرې ته وکتل چې څنګه په بیړه کې او بیا تر لمر ختو پورې په ناستې ویده پاتې دی. دسمال ته یې فکر شو. حیراني یې په وارخطایۍ بدله شوه. زر یې جیب ته کړ او په یو ډول سره

یې له ببرې نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې یې څه ښه ویلي چې: (غل په غره کې نه ځاییږي) متین په وارخطایۍ سره د دسمال په پټولو ببرې شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نیم کاسه شته.

دواړو بیا ټوپک اوږو ته واچول او مزل یې پیل کړ. د متین ستراتیژي دا وه چې له یوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسیږي او بل لور ته یې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به یې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه یوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پېچلي جغرافیې موقعیت پرېمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره یې دا هر څه زغملي وای.

له ببرې سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به یې پښې وښویېدې او یا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به یې پرې تکیه کاوه. په یوه ځای کې چې دی او متین دواړه کوزېدل، نو ببرې پر لرګي ځان تکیه کړ. متین ته یې مخ ور واړوه او ویې ویل چې زه خو شو لنډۍ وایم. متین له ځان سره مسکی شو او بیا یې وویل: ستا له لنډیو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خیره. ببرې شاوخوا وکتل او بیا یې لاندې لنډۍ وویلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د یار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بیلتون یې سرو لمبو ته کشوینه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګودر ته ځي وریسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوینه

متین چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متین رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه یې وویل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وایې؟

ببرۍ چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا یې ځواب ورکړ هسې ما خو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ویلي.

د متین رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټ په زړه کې یې له لنډیو نه دومره خوند واخیست چې له دې وړاندې یې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې یې بار، بار تکراروله چې:

ګودر ته ځي وریسې ورشه
هغه به ژی په لپو ورو، ورو ډکوینه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته یاد کړ، ځکه للمي به په ژي کې اوبه راوړلې او یو ځل یې متین ته هم ویلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متین هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار یې زړه او ذهن د للمي مینه لاندې کوي. بل لور ته یې دې ته نیم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مینه کوي، خو د پېغورونو له امله د مینې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځایونو کې داسې لیدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو یې پر ځای پرېږده. په ډېرو سیمو کې بیا داسې هم شوي چې کومې جینۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او یا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې یې رسولې ده.

ځینې یې بیا د مینې راز هېڅاته نه وایې. دغه د راز نه ویل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک یا جینۍ ژوند ورځ په ورځ تریخ شي. بالاخره په ورستیو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او یا هم د کورنۍ لپاره نوري ستونزې په میراث پرېږدي.

اوس نه یوازې متین د هغې په مینه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متین ترې راوتلی؛ دده له غمه یې ښه شیبه نه ده لیدلې. هر وخت یې یادېږي. ټل یې زړه غواړي چې د متین دیدن وکړي. غږ یې واوري. یو ځل بیا د سفر لپاره تیکالې ورته پاخه کړي او بالاخره یې لاس ته غلې غونډې زور ورکړي.

که څه هم د للمې لپاره دغه غریبز وطن کشمیر دی، خو چې متین په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سیمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په وریادېدو یې اوښکې نه تینګېږي او د متین په بېلتانه کې هره شیبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره یې هغه داده چې پلار یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانډې پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو، کېدای شي له مخې یې لرې او ځان ترې بې غمه کړي.

متین او ببرۍ په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته یوه خوړ ته کوز شول چې د اوښکو په څېر زلالې اوبه په کې بهېدې. ببرۍ چې ډېر تږی و، نو په خېټه ورته پرېوت او په شملاستې یې اوبه وڅښلې، خو متین په لپه کې وڅښلې او تنده یې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښایسته کبان لیدل کېدل. کله به یې یوې خواته منډې کړې او کله بله خوا. متین فکر یووړ او له لږ فکر وروسته یې ببرۍ ته وویل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښایسته دی، خو په سوله کې ژوند، نه د جنګ په ګرمو لمبو کې.

ببرۍ اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه یې لاس کېښود او بیا یې د متین له خبرې سره خپله خبره غبرګه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښایسته غرونو ته راوتلي وای، نو څومره خوند به یې کړی و، خو اوس له دې ښکلي منظرې خوند نه شو اخیستلی، ځکه هره ونه، بوټی او کاڼی راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه ګنې چې خبرې کوي نور یې د ستړیا ایستلو مطلب و. د دوی تر منځ په خبرو، خبرو کې ببرۍ له موقع نه په استفادې متین ته وویل چې زه یوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږې به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متین یوه شیبه ورته وکتل او بیا یې په مسکا وویل چې زه او ته له وړوکوالي انډیوالان یو. په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوی یم او که نن دا خبره کوې. څه وایې؟ پوښتنه دې وکړه.

ببرۍ په شوخ نظر ورته وکتل او بیا یې په ډېره بېباکه لهجه وویل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولی و؟

متین چې د ببرۍ خبره واورېده، نو په حیرانۍ یې وویل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟

- هو! ځواب یې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږې.

- بل وخت درته وایم، اوس یې وخت نه دی او ...

ببرۍ چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو یې د متین خبره پرېکړه:

- چې غل نه یې نو وارخطا ولې یې. متین جانه ما له اول نه په زړه کې ویلي و چې که له عملیاتو نه په خیر ژوندي راستانه شوو، نو د متین لپاره به دغه جینۍ غواړو او بیا به د خوستوالو ښایسته اتڼ داسې کوو.

ببرۍ د رنو اوبو تر څنګ په شګه کې اتڼ واچوه او له اتڼ سره یې دا سندره هم ویله:

شین راکټ په شګو کې پنچر دی
مور ته ناوې راکړې مازدیګر دی

ببرۍ له ځان سره په اتڼ کولو ښه ځان ستړی کړ او متین هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه یې تشې نیولې وو.

کله چې ببرۍ اتڼ بس کړ او متین ته یې په ستړي غږ وویل:

- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه یو او که ژوندي.

متین چې د ببرۍ شله توب ولید، نو پوه شو چې نه یې پرېږدي. بل لور ته د کیسې کول د متین لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوی، خو بیا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بیا په تېره د لارې ملګري ببرۍ ته هر څه سپین، سپین ووایي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرۍ همداسې د متين خولې ته کتل چې کيسه کله پيلوي. متين لږ غلی شو. له وارخطايۍ نه يې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په رپېدلو شونډو ودده او للمې تر منځ تېره شوې کيسه ببرۍ ته وکړه.

کله چې د متين د مينې کيسه پای ته ورسېده، نو ببرۍ له ځان سره اومممممممم اواز وکړ. سر يې وښوراوه او بيا يې متين ته په کتو زياته کړه چې ما به مخکې له ښکلوکې درته وويل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله وليدل چې د يوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کيناست او د خپلې مينې پاچا يې کړې.

متين او ببرۍ لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وششنېدل. ببرۍ وارخطا شو، خو متين تر لاس ونيو. په ټيټه ملا يې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تيږو کې يې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متين د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. ببرته يې په بوټو کې سر ټيټ کړ او ببرۍ ته يې په پسپسي کې وويل چې پر يوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورسره وي، چې دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پښو خرپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چې هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چې کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې وويل چې دا خلک بايد تعقيب کړو چې چېرې ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه:

بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چې دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لنډه کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چې کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشې درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پتکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بيړه ترې وپوښتل:

- څه شوي ؟

- هغه ښځه چې له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې خښوي. لکه چې وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستونی وچ شو او ببری هم وارخطا و. په وارخطايي يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شيبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښي لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري څېرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چې دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هڅه کوله چې وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چې د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چې کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په نښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په نښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر يې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پيدا شو، ځينو يې ويل: دا به په ګوليو وولو او ځينو بيا زياتوله چې نه، سنګسار کوو يې. يو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا يې مشر دی او څه ويل غواړي.

مشر يې له غصې نه په ډکه لهجه وويل چې دا بايد سنګسار شي، زمونږ درې ملګري يې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متين او ببري دا خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې يو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخيستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متين او ببري له لوري پرې د ګوليو باران جوړ شو. متين اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنيت ساته. پر متين او ببري باندې هم د وسله والو له لوري ډزې پيل شوې، خو د دوی ډزې غيرې منظمې وې او ناڅاپي برید وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببري د متين له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې يې پر کوزېدو پيل وکړ چې يو نيم ډز به يې هم کاوه. ببري دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لوري دوه تنه راغلل. يوه يې ببری پر پښه زخمي کړ. بل په بېړه راغی، پر اس يې سپور کړ او همداسې زخمي يې له ځان سره يوووړ.

متين د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو يې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متين خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چيغه يې کړه او بيا يې د افسوس په ډول د سر په ويښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متين خپل حواس بايللي واى. د جنرال خبره ور ياده شوه چې ورته ويلي يې و: د پېښنو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په وريادېدو يې حواس سره راټول شول. ټوپک يې رواخيست. شاوخوا يې وکتل. څوک نه و، نو په اختياط، اختياط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متين ښځې ته ورلنډ شو، يوه شيبه يې د دښمن له وېرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بيا يې زر، زر د هغې د را ايستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه يې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه په خپله راوختله.

متين پوه شو چې د ښځې روغتيايي وضعيت ښه دی. غوښتل يې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه يې نه شول ويلی. متين بيا له مجبوريته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نيولی و چې بوکره يې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره يې د هغې څېرې ته په حيرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې يې ومونږلې. وروسته پوه شو چې دا يو حقيقت دی. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ يې وويل:

- للمې ته او...

خبره يې په ستوني کې ونښته او نور غلی شو.

د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله يې تړلې وه او زنه يې رپېده. متين په داسې حال کې چې لاس يې لړزې اخيستی و، د هغې له خولې نه يې پلستر لرې کړ. بيا يې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمې په سلګو، سلګو د متين غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې يې متين ته وويل چې ابا يې رانه وواژه. د للمې له خولې نه ددې جملې په

https://www.nomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو متين ډېر خواشينی شو، خو حواس يې راټول کړل او للمې ته يې تسليت ورکړ او ويې ويل: پر باز خان دې خدای ج رحم وکړي.

د للمې په زړه کې چې کله د وسله والو ويره لږ څه کمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د متين په غېږ کې ايښی. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټيکری يې پر سر سم کړ او متين ته يې په لړزېدلي غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه کوو.

متين چې د للمې ويره وليده، نو زياته يې کړه:

- مه ويرېږه، زه درسره يم.

للمې چې د متين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې کمه شوه او داسې يې وانګېرله چې تکيه يې همدا متين دی.

متين د خړو اوبو بوی محسوس کړ. للمې ته يې وويل چې زر هغه لوړ ځای ته وخيژي، سيلاب راغی. للمې هم په داسې حال کې منډه واخيسته چې کله به يې د کميس لمن او کله به يې ټيکری په ازغنو بوټو کې نښتې و، خو له دې سره، سره بيا هم لوړ ځای ته ځان ورساوه.

متين په بيړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او يو يې په لاس کې واخيست. ده لا حرکت نه و کړی چې سيلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سيلاب په ليدو للمې سوي چيغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګني وړي دې.

متين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوړ روان و چې د سيمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلی. دغه سيلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه يې ونړول او ډېری خلک يې له ځان سره

يووړل. کله چې د ځدرانو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلک بيا په کې د لرګيو د نيولو کوښښ کوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د متين زړه ستړی، ستړی کېده چې د للمې خواته ور ورسېده. للمې چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځای کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متين يې سترګو ته وکتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپک ويشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړی؟

د متين پر دې خبره د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب ورکړ:

- يو ځل مو مخکې پر کور بريد وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخيسته او لومړی ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وکړ، خو اخر... . د للمې خبرې د هغې سلګيو غوڅې کړې او متين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نیمي تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښه ده.

للمه چې تو له ورځ یې په منډو، جګړه او ویره کې تېره کړې وه، د متین واسکټ یې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متین بیا ببري ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلی به یې وي او که ژوندی به ورسره وي. خوب یې له سترګو الوتی او وینې ناست و.

بل خوا للمي ته اندېښمن و، ځکه دا هم یو پېټی و، خو مجبور و چې هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دې سر بېره که څه هم متین زړور ځوان و، خو نن یې د ویرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي تېک شو، نو دده زړه به په ګوګل کې په ټوپونو شو. متین په همدې ویره کې پاڅېده. تیمم یې وواهه. بیا یې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خدای ج دربار ته یې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاریو یې وویل چې یاالله ج ته مې په دې ماموریت کې کامیاب کړې. خدایه ته دومره توفیق راکړې چې للمه هم وساتلی شم او ... . کله چې متین دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تیرې ډډې ته یې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کې للمې چیغې کړې. داسې چیغې یې وکړې چې متین یې سخت وویراوه. متین غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چیغې وهلې. متین ددې لپاره چې غږ یې دښمن وانه وري، د هغې په خوله یې لاس ونیو او بیا یې وپوښتل چې څه درباندې وشول؟

للمه چې په هوښ شوه، نو په ویرېدلي غږ یې متین ته وویل: په خوب کې مې د ورځې پېښه لیده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بیا مې ووژني. زما پلار یې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متین ډاډ ورکړ چې هېڅ خبره نشته. ته پرېوزه او ویده شه، خو للمې ورته وویل چې زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته ویرېږم. متین غلی غوندې د هغې سر پر خپله سینه تکیه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متین هم له ډېرې ستونزې نه د شپې په نیمايي برخه کې ویده شوی و. ده چې کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زیړ لمر پرې راختلی و. په وارخطایۍ پاڅېده. شاوخوا یې وکتل. للمه نه وه، حیران شو چې دا څه شوه؟ دوربین یې رواخیست. شاوخوا یې للمه پکې وکتله او هم یې د دښمن څار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې یو هم په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې...
ده که هر څومره ناړې ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونیوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه یې رواخیستل او روان شو. همداسې یې په للمه پسې هم کتل، تر څو پیدا یې کړي. په همدې حال کې چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولګېده. اور یې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول. خو د متین غصه یې راوپاروله.

متین په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلي و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تیږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. یوه شوه چې غصه دی او بیا یې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګې پخوم. (پورګې هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې یې ولاړې خېرې نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د ګرمې تیږې له سر نه اورته (وریته) شوې پورګې رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونیول، خو متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شیبه زموږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل ټوپک واخیست. غاړې ته یې واچوه او دواړه د زېغوځیو، خېږیو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که ببرې یې وژلې نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې او بې له ځنده یې وویل:

- دا به یوه بلا وي.

للمه هم په کړه خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرښو او تیږو زخمي کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کېنه. زه زر راځم. متین په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ ځنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجی (بنیان) په لاس کې ورسره و چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. څیرې یې کړ. بیا یې ریتاړې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې یې له درده وژغورې.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتاړې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتی دومره تېز غورځېده چې په درزا یې متین هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متین هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټیټې کړې، نو متین ورته وویل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متین پر دې خبره دواړو په پړښو او تیږو کې مزل پیل کړ. په مزل کې که متین هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لویه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې یې خاپوړې کړې وې. پښې یې، ځکه زخمي شوې وې چې یېلې پېښې وه. په تګ، تګ کې متین للمې ته مخ ورواړوه او زیاته یې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخیستلو د پېښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چیغې به نه وهې، ځکه ستا چیغې به مونږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و یې ویل چې سمه ده. متین چې د للمې مسکا ولیده، نو په اصطلاح زړه یې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر یې پام شو او خپل حالت یې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کنډو ته نږدې وو چې د للمې کمیس په پړښه کې ونښت او څیرې شو. له دې سره سم یې متین ته غږ کړ:

- متینه! کمیس مې...

متین چې مخ ور واړوه، نو د للمې یو بغل ښکارېده او کمیس یې څیرې و. متین چې دا حال ولید، نو په بېړه یې بېرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه یې یوه ټوټه پرې کړه او هغې ته یې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کمیس څیرې برخې سره یو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه یې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې پيره ولاړ و، تر څو يې ځان سره سماوه، متين ور ورسېده او له ځان سره يې ژوري کندي ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متين نه کم نه و. دواړو يو او بل خولي، خولي ته په سوکانو ووهل. کله به يې يو لاندې کړ او کله بل. له ډېر کش او ګير وروسته يې نه يوازې متين سترى کړ، بلکې پوره يې وارخطا کړى و. للمه پوه شوه چې متين يې وارخطا کړ، نو د خبرې لرګي ته يې لاس کړ او هغه بل سړي يې پر سر وواهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متين هم له موقع نه ګټه واخيسته او څو ګزارونه يې سر په سر ورکړل چې په دې سره سړى بيخي له کاره ولوېده.

متين پوه شو چې سړى نور د ولاړېدو نه دى، نو ځکه يې وار له واره ترې وپوښتل:

- پرون چې مو راوړې، هغه سړى چېرته دى؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دى؟

سړي چې سترګې وغړولې، نو د متين څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر يې ګرځېده. د ونو سرونه يې وليدل چې ترې څرخېدل او حال يې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- خنجر طالب!

متين چې هر څومره هڅه وکړه چې سړى په خبرو راولي، خو هغه يا د حال ويلو نه و او يا يې نه غوښتل چې نور څه ووايي. بالاخره متين مجبور شو چې للمې ته ووايي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متين د سړي کار ورخلاص کړ او ويې واژه. بيا يې کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وويست او خپله يې واغوست. له هغه وروسته يې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زنانه کالي لرې کړي او د نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي يې لرې او د متين کالي يې واغوستل چې سم دم سړى ترې جوړ شو.

للمه د متين خنګ ته راغله. د هغه وينې شونډه يې وليده. د ټيکري پيڅکه پسې يې رواوړله او وينې يې ترې پاکې کړې. متين يې سترګو ته وکتل او بيا يې په نرمه لهجه ورته وويل چې ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځاى لړه پيره کوم او کېداى شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متين د وسله والو په لباس کې پيره دار شو او په مخابره کې يې د دوى غږونه اورېدل چې پر يوه او بل يې پر مستعارو نومونو ناري وهلې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګیالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پېره وکړه، خو ده ته چا د (خنجر طالب) په نوم غږ ونه کړ. متین دې حالت کرار، کرار د مایوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر يې وکړ چې هسې نه وژل شوی کس دوکه کړی وي او غلط نوم يې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متین د مخابرې تنۍ په غټه ګوته کېکاږله او ویې ویل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پېرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متین چې دا خبره واورېده، نو پر بدن يې د ویرې لړزه راغله او زړه يې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته يې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راویې لیږه. د هغه په لیدو يې وارخطايي نوره هم زیاته شوه، نو زر، زر يې ایت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جیب نه يې سورت یاسین راواخیست. ښکل يې کړ او الله ج ته يې دعا وکړه چې ته بری راکړې. دغه شیبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بیا ور یاده شوه چې ورته ویلي يې وو: "د یوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتیا ده." له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متین ویره هم تر ډېره راکمه شوه.

متین ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متین د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار يې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متین وسله او مخابره ترې واخیستل او ورسره جوخت يې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وینو پاکه کړه. بېرې ځنې يې له سترګو پورته کړې او متین ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، یوازې وکتل.

متین بیا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ يې وکړ.

متین پوه شو چې حال نه وایي. د ټوپک له خولې نه يې ګاز وویست او بیا يې د هغه په سترګه کې ورتېنګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چیغې يې کړې، خو متین يې زر په خوله پسې لاس ونیوه او چیغې يې چا وانه ورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متین بیا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نیولی و. درد يې کاوه او په همدې حال کې يې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په یوه غار کې تړلی پروت دی.

- اقرار يې کړی؟

- اقرار چې يې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته یادوم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متین په پښنو کې پروت و، په زاریو یې پیل وکړ. ویې ویل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووایم او خبر به دې کړم.

متین شاوخوا وکتل او بیا یې وویل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووایه! هسې وخت مه ضایع کوه؟

- غازي سنګر.

- ستاسو ټول کسان یو ځای ټولیږي ؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټولیږي.

- زما د پیرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پیره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لویې خېړې لاندې ډبرینه کوټه وینې، هغه د ای ایس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پیره ده.

متین غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په یوه شیبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخیست. پر متین یې وار وکړ او پر کینه اوږه یې زخمي کړ. متین هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر یې تر واخیست او د هغه غاړه یې ورپرې کړه. کندې ته یې کش کړ او کالي یې ترې وویستل. له هغه وورسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ویې ویل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمې ولیدل چې د متین له اوږې وینې بهېږي، په وارخطایۍ یې ترې وپوښتل:

- زخمي یې؟

- نه، ډېر نه یم خوږ.

- ته رانښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروړه، ښه یم.

للمې د متین خبرې ته غوږ ونه نیوه. د هغه لستوڼی یې پورته کړ، تر څو یې زخم وګوري. کله چې یې ولید، نو ویې ویل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی یې او زیاته وینه ترې بهېږي. ته دلته کېنه چې زه یې درته وتړم.

متین کېناست. للمې په بېړه د زنګوځي له تنې نه ژاوله پرې کړه. بیا یې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته یې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر یې ترې تاو کړ. د متین پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواږه نظر یې ور کتل. مینه یې پرې راغله. هیجاني شوه. لاس یې ورنږدې کړ. غوښتل یې چې د متین مخ ته یې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاڅېده.

که څه هم د متین د اوږې زخم درد کاوه، خو د وینې له ضایع کېدو نه یې زړه بې غمه شو.

للمې هم د متین په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند یې واچوه او ټوپک یې لاس ته کړ. متین للمې ته وویل، ته به زما پر ځای پیره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او یا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرۍ هم ژوندۍ ورسره دی او د هغه ژوند ته ګواښ باید متوجه نه کړو.

شکر خدایه، شکر... للمې د ببرۍ پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وویستل. متین په پیل کې د دوربین په واسطه شاوخوا کسان او ځایونه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاړل، خو چې کله روانېده، د للمي سلګۍ يې واورېدې. ورته ويې کتل او بيا يې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمي د متين خفګان نه شو زغملی. په زوره يې په ستوني کې سلګۍ تربتې کړې او بيا يې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متين چې د للمي اوښکې وليدې، نو په زړه کې يې د درد ځريکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي يې د هغې پر مخ را رواني اوښکې پاکې کړې. للمي هم دده لاس ونيوه. خپلو شونډو ته يې نږدې کړ. خو متين لاس ترې کش کړ او ورته ويې ويل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله برى به زما او ستا وي.

يوه شيبه يې د للمي سترګو ته په مينه، مينه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې يې ټيټې کړې. متين د للمي دې انداز ته مسکی شو او بيا يې د دښمن پر لور حرکت پيل کړ. خو شيبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره يې که څه هم په زړه کې يو څه ويره وه، خو په ظاهر کې يې پر ځان څوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ايس ای د کسانو دفتر مخې ته پيره شو. پر لاس تړلي ساعت ته يې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم يو ساعت پاتې و. د ننه په ډېرين دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو يې په کرس، کرس ورته خندل. متين ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم يو ساعت وخت د متين لپاره له يو کال نه هم اوږد شو. نه يې غوښتل چې دغه زرين او طلايي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله ورياده شوه چې ورته ويلي يې وو: "هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تڼۍ کېکاږه او مورږ به ځانونه در ورسوو." متين څو ځلې هغې تڼۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شين او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک رابښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس يې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سيګنالونو د کته کولو اله وي او د متين الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره يې په زړه کې فيصله وکړه چې هر ډول کار بايد په خپله تر سره کړي.

هغه شيبه هم رالنډه شوه چې وسله وال يو، يو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ يې پرې واچوله. له دې وروسته يې يوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متين يې حرکتونه څارل او د جبار کرته يې ښه مالومه کړه.

ټول يې ډوډۍ ته کيناستل. يوازې دري کسان په پيره کې پاتې شول. تر څو پر دوی پيره وکړي. متين هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار يې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متين ته يې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ يې؟

متين هم ور روان شو او په تګ کې يې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کريم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډرو په وخت کې ورېند شي. پر ټوپک يې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متين ځان مناسب ځای ته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، ډوډۍ ته پر راټولو کسانو یې اور بل کړ او په ضرب د څو دقیقو کې یې ټول له منځه یوړل. پېره درانو چې وضعه ولیده، ډزې یې پیل کړې. متین ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متین هم حیران کړ.

متین په یوه سترګه د جبار خونه څارله او له بل لوري یې د ای ایس ای کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره یې دروازه څو ډزه وویشته. بیا یې کرار ور پرانیست او غرېږې ور وکړه چې د باندې راووځئ. د ای ایس ای کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متین ډزې پرې پیل کړې. شیبه وروسته په کوټه کې چیغې شوې چې ډزې مه کوه. مور ځانونه درته تسلیموو. کله چې دوی راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متین ځان یوه څنګ ته کړ. له بم نه یې کیلي وویسته او بیا یې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانیې وروسته چاودنه وشوه. په کړکیو لمبې راووتې. د بم په برید کې د باندې دوه تنه ووژل شول او یو پاتې شو. متین هغه ته وویل چې په ګونډو شي. هغه یې په ګونډو کړ او لاسونه یې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متین یې ډزې پیل کړې. متین هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شیبه هغه بل کس چې درې پېره داران یې ووژل، زنګون وواهه. سترګه یې پټه کړه. ننبه یې پرې راوړه. پر پښه یې وویشت او نسکور یې کړ.

متین په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره یې ډېر احتیاط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره یې ولیده. په خپله همغه سړی و چې جنرال یې متین ته د امین جان د ساعت له میمورۍ نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متین ته برابره کړه. ډزې یې وکړې، خو متین ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې یې پر متین د ټوپک وار وکړ، خو متین سر ترې ټیټ کړ. کله چې متین هغه بې وسلې ولید، نو ورلنډ شو. یوه شیبه یې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بیا یې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه یې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان یې هم ډېر کلک ښوده، خو د متین له دې ګوزار سره یې چیغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متین دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت یې په زاریو پیل وکړ: د خدای ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متین یې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او یوازې یې ترې وپوښتل:

- غریب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وویل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متین د ټوپک خوله پرې زواړوله او څو ډزه یې نور هم پر دې پښو، پښو وویشت او بیا یې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وویل:

- ژوند مې وژغوره. زیاته وینه رانه بهېږي او زړه مې سستي کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وایې.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وینه ولیده، نو د مرګ اژدها یې هر شیبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه یې خوله خلاصه کړه:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پیسي راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسیسات له منځه وړم. د ځدراڼو په سیمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سیمه یې نا امنه وساتم...

متین یې خبرې پرې کړې او بیا یې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټیټ و او زیاته یې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له یو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد، تبلیغاتي پاڼې او نور شیان وړل، خو چې کله به یې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسایلو کې د امین جان غریب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د وېر پر ګډې کېنوله، هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متین سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې یې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپیوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ویل غوښتل، خو د متین اعصاب ورته خراب شول. همداسې یې پسې ضربه کړ او له جبار نه یې خلک بې غمه کړل. متین چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته یې وکتل او بیا یې

له ځانه سره وویل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه باید ووژل شې.

له دې وروسته متین په بېړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپیوټر یې له ځان سره واخیست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متین په ګټه یې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا یې کتل. متین غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وویل چې زه دې ملګری یم، وسله نه غورځوم.

متین بیا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری یې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته لېږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متین ته راشي، خو په دې ځای کې یوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه یې ضربه کړ او ځای پر ځای یې وواژه.

متین په بېړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه یې رخصت کړ. د ای ایس ای نیول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې یې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متین نه پوهېده، نو پنجابي یې بې ګټې وباله او ځای پر ځای یې وواژه. وروسته متین هغه غار ته منډې کړې چې ببرۍ یې په کې تړلې و.

هلته په رسېدو یې ببرۍ ولید چې په غار کې تړلی او له ډېرو وهلو او ډبولو نه بې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې مېږي هم ورخوشي کړي دي. په بېړه یې هغه رواخیست. زخمي شوي پښه یې تړلې وه. ولاړ موټر ته یې واچوه او للمې ته یې هم

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متين د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم يو ساعت مزل وروسته يې ځان د تنګې ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متين خوشالي وکړه. د للمې پزې ته يې ګوتې ور وړې او په شوخۍ يې ورته وويل:

- نادانې څنګه يې ؟

هغې يې لاس په دواړو لاسونو کې ټينګ ونيوه. شونډو ته يې نږدې کړ او بيا يې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه يم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متين خوشالي لاړه. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او ويې ويل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متين له څو مياشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ يې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازديګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبايل نه يې د ملکي روغتون رئيس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ببرې يې په دواړه مخه ښکل کړ. بيا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته يې د درملنې لپاره يوړ.

د دروازې مخې ته چې د متين مور د موټر غرهار واورېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متين يې سترګې ولګېدې. ټينګ يې په غېږ کې

ونيو او په سلګو کې يې شکرونه وويستل چې په خير کور ته راستون شو. کله چې يې متين پرېښود، نو للمې ته يې وويل: زويه ! ستړې مه شې.

متين شين شو او په خندا يې وويل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سرې جامې يې اغوستي دي.

ددې خبرې په اورېدو د متين مور ټکنۍ شوه، خو بيا يې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته يې خپل کالي ورکړل او ورته ويې ويل: ها، اوس دا واغونده. کله چې متين بازار ته لاړ شي، ښايسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کاليو بدلولو پسې لاړه، نو مور يې متين ته له غصې نه په ډکه لهجه وويل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بيا هم له تا سره ددې جينۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وايي، ها...

متين په خندا، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه يې ټوله کيسه ورته وکړه چې ورونه او تره يې څنګه وژل شوي وو. بيا يې پلار څنګه ووژل شو او بالاخره يې للمه څنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متين مور چې دا کيسه واورېده، نو پر للمه يې زړه وسوزېده. د زړه له درده يې وخ، وخ، خوارکې، څو ځله تکرار وويل او نور يې متين ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپين ږيری جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متين ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متين په غېږ کې ونيو او ورته ويې ويل: زويه! هېواد پر تاسو وياړي، ته يو اتل يې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متين ته ددې لوی ماموريت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی بېرته ترې روانېدل، نو متين ته يې وويل: د يک شنبې په ورځ به له کورنيو چارو وزارت نه لوړ پوړی هيئت راشي. ستا په وياړ به لويه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متين پوښتنې ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کليوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متين مور غلې غوندې متين ته وويل:

- زويه! که خپه کېږې نه، نو يوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووايه! ولې به خپه کېږم.

د متين مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بيا يې په ټيټ اواز داسې زياته کړه چې للمه يې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جينۍ ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به يې کړم.

د متين مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه يې وويل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور يې پوه شوه چې متين راضي دی. د واده ورځ يې مالومه کړه او د شپانو د راوړو يې ورته وويل.

سهار ته متين ساختګې ريره لرې کړې وه. د پوليسو ښايسته يونفورم يې پر تن و. ښايسته ويښتان يې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متين پر ليدو حيرانه شوه. دومره ښايسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې يې په دې انداز کې نه و ليدلی. متين هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مينې په انداز کې شونډې بېرته کړې او ورته ويې خندل.

متين لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تيليفون يې وشرنګېده.

د مبايل ښيښې ته يې وکتل. د ببري شمېره وه. اوکې يې کړ او ويې ويل:

- سلام!

خو ببري د وعليکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته ووېله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې

يو دې خير تړول که، بل دې وکړل ديدنونه

پای

خوست

خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

https://momandpublications.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library